XXIII. évfolyam 2. szám

Ára: 1 forint

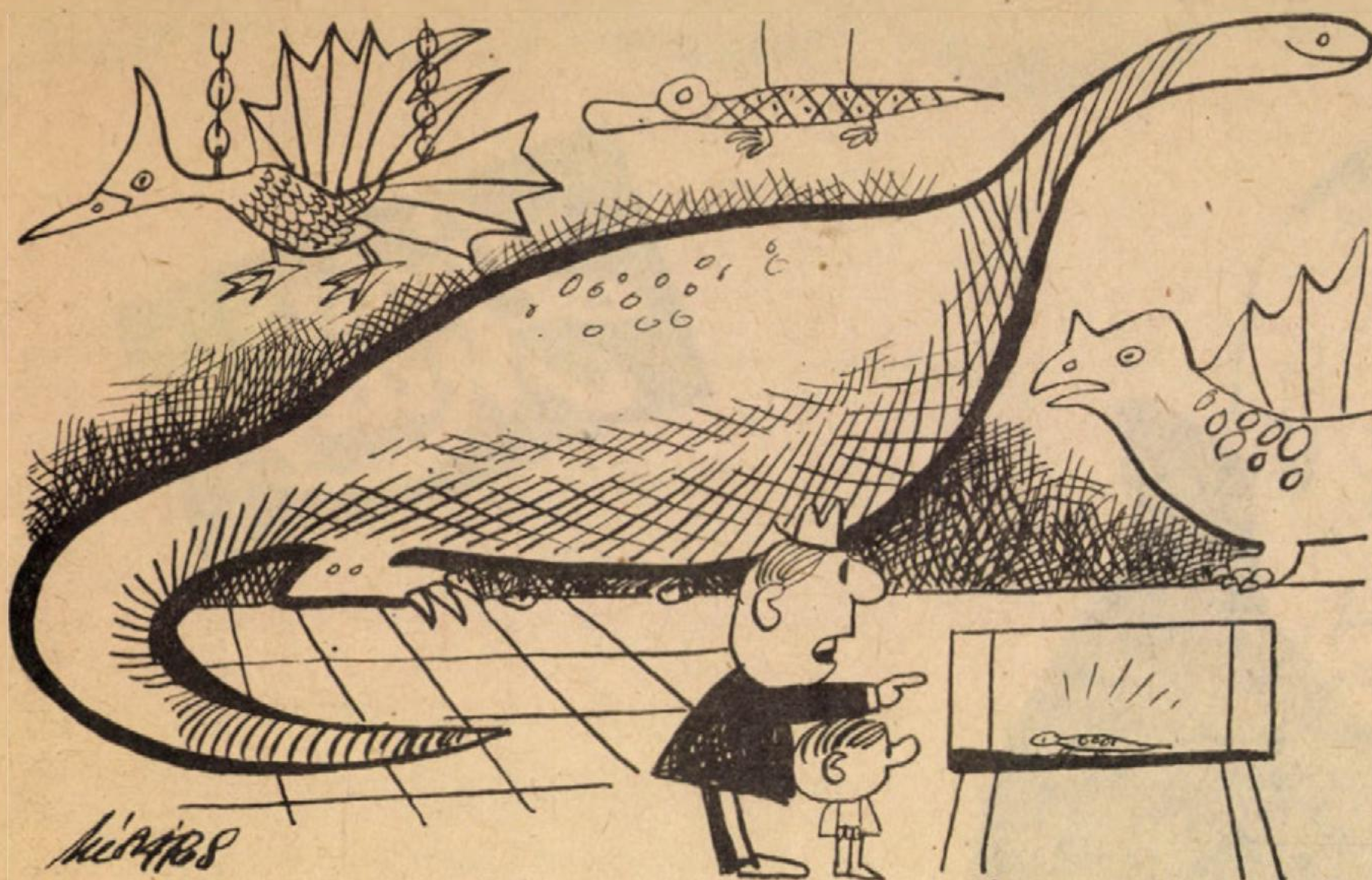
1967. január 12

— Jelentem alássan, a katonáink meg vannak áldva...

Erdei Sándor rajza

Őslénytani múzeumban Mészáros András rajza

– Látod, fiacskám, ez több millió év alatt fejlődött ki ilyen kicsivé!

A SZÖG

A csendélet klasszikus egyszerűséggel lóg a tanácsterem falán. Alatta terített asztal áll, és az asztal körül ünneplőbe öltözött emberek ülnek. Az igazgató éppen pohárköszöntőt mond:

– Kedves elvtársak! Nagy nap ez a mai nap, a helytállás és a leküzdés örömünnepe. Mert vessünk csak egy pillantást erre a falra. Ez a fal két évtizeden át üresen ásított ránk, és mi nem tehettünk mást, mint hogy tőlünk telhetően visszaásítottunk. Ennek most vége. A fal nem fog ásítani többé, mert ott lóg rajta a festmény, közös erőfeszítéseink pompás gyümölcse. Mi tagadás, a feladat nehéz volt, már-már megoldhatatlannak látszott. A fal ugyanis a legkeményebb betonból készült, s mint ismeretes, az ilyen falba az istennek se akar belemenni a szög. Mondom, nem akar, de mégis belement, mert a mi dolgozóink nem ismernek akadályt, amikor le kell küzdeni. Elvtársak, emelem poharam arra a példamutató helytállásra, amely nélkül bizony füstbe ment volna ez az ünnepi bankett.

A Főhatóság képviselője megfőhatódott:

– Szép, igazán szép. Csak gratulálni tudok ehhez az újabb győzelemhez. És egyben szeretném személyesen is megszorítani azt a kezet, amely – hogy úgy mondjam – a kalapács nyelét fogta.

– Azonnal, kérlek, azonnal – mondta az igazgató, majd a főmérnökhöz hajolt: – Ki verte be a szöget?

– Nem tudom – mondta a főmérnök, majd a főkönyvelőhöz hajolt: – Ki verte be a szöget?

– Nem tudom – mondta a főkönyvelő, majd a szakszervezeti titkárhoz hajolt: – Ki verte be a szöget?

– Nem tudom – mondta a szakszervezeti titkár, majd a művezetőhöz hajolt: – Ki verte be a szöget?

– Nem tudom – mondta a művezető, majd a brigádvezetőhöz hajolt: – Ki verte be a szöget?

– Nem tudom – mondta a brigádvezető, majd felállt, és kiment a teremből, hogy megkérdezze a takarítónőtől: – Ki verte be a szöget?

– Ki verte volna? Az öreg Hausznek, aki tavalyelőtt ment nyugdíjba, de mindennap bejön a gyárba, hátha talál magának valami elfoglaltságot.

A Főhatóság képviselője türelmetlenkedni kezdett:

– Még mindig nem szorítottam meg azt a kezet, amely – hogy úgy mondjam – a kalapács nyelét fogta...

– Ne tekintsd szerénytelenségnek – mentegetőzött az igazgató –, ha azt mondom, hogy azt a kalapácsnyelet – hogy úgy mondjam – kollektíven fogtuk. Mi már csak ilyenek vagyunk...

Bőcz Sándor

Pesti tudósítóktól

Naiv férfi mondja rég látott nőismerősének:

– Milyen ragyogóan néz ki! Semmit sem változott!

– Hogyhogy nem változtam? – hangzik a sértődött válasz. – Mindenki azt mondja, szebb lettem!

*

Szóval báróvá léptették elő Alf Ramseyt, a világbajnokságot nyert angol labdarúgó-csapat szakvezetőjét, s az új évben már „Sir Alfred" a hivatalos megszólítása.

Ezennel hercegi címet ajánlok fel Illovszky Rudinak arra az esetre, ha... nem is merem folytatni...

*

Megkopaszodunk vagy nem? A nagy jelentőségű világhírek néha ellentmondanak egymásnak. Mert Arthur C. Curtis dr. az amerikai bőrgyógyászok országos kongresszusán kijelentette, hogy az embereknek „egyre kevésbé van szükségük a hajukra", néhány száz év múlva tehát a nők is tar koponyájúak lesznek. Egy másik hír szerint viszont egy Valentin Simbulan nevű manilai borbély feltalálta a tökéletes hajnövesztő szert, amely hetek alatt Sámsonokat és Loreleyeket varázsol a kopasz férfiakból és nőkből. Hol az igazság? Talán ott, hogy az embereknek ugyan nincs szükségük a hajukra, viszont a borbélyoknak szükségük van a hajnövesztő szerekre.

*

Ezúton kérem fel a török admiralitást, hogy árulja el, mibe kerül a Yavuz nevű 22 000 tonnás csatahajó. Olvastam, hogy másodszor bocsátották árverésre a hajót, de nem akad rá vevő. Én megvenném, ha nem nagyon drága.

f. l.

Üzemi konyhán

– Minek nevezzük el a mai levest?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BEUGRATÓ SOROMPÓ

Budapest tizedik kerületében fő-vasútvonal keresztezi a Gyáli utat, melyet ennélfogva vasúti sorompó szel ketté. A két sorompón, innen is, onnan is, az alábbi, azonos szövegű tábla olvasható:

„A SOROMPÓ LEZÁRÁSI IDEJE A 10 PERCET MEGHALADJA"

A felirat magyarra fordítva annyit jelent tehát, hogy a sorompót esetenként tíz percnél hosszabb ideig is leengedve tartják. Tehát az ide érkező gépkocsi számíthat arra, hogy akár negyed órát is vesztegelhet, míg a sorompó megnyílik előtte.

Az eset szép példája annak, hogy miként tartalmazhat egy közlemény megtévesztő valótlanságot amellett, hogy nem tartalmaz valótlanságot. A sorompó ugyanis a környék emlékezete szerint legalább tíz éve lezárva áll, mely nincsen ellentmondásban a táblák feliratával, hiszen a tíz év kétségtelenül meghaladja a tíz percet, de mégis, micsoda különbség!

Körültekintő vizsgálataim szerint a sorompó mindkét oldalához naponta öt-hat gépkocsi érkezik, vidéki teherautók, személygépkocsik, melyek a beugrató sorompóról mit sem tudva türelmesen várakoznak, majd egyre kevésbé türelmesen, hacsak egy környéki lakó nem vetődik arra, hogy társadalmi munkában figyelmeztesse a gépkocsizókat a haszontalan várakozásra.

Naponta öt-hat gépkocsi – három-négyóránként egy – csakugyan nem látszik jelentős forgalomnak. Ez két oldalról nézve mindössze tíz autó, két személyt véve kocsinként, negyedórás várakozással napi öt kiesett munkaóra, tíz év alatt tizennyolcezer kiesett munkaóra, tessék utánaszámolni. Ha a gépkocsik a várakozás ideje alatt mindössze egy stampedli benzint fogyasztottak, úgy a tíz év óta jó tízezer liter benzin égett el a Gyáli úti sorompók előtt.

A MÁV viszont minden bizonnyal megtakarított két darab, közepes méretű fatáblát, melyre az alábbi, olajfestékkel felírt szöveg került volna:

„A SOROMPÓ TARTÓSAN ZÁRVA VAN!
AZ ÁTMENŐ FORGALOM MEGSZŰNT!"

S. P.

A protekciós első lépései

Balázs-Piri Balázs rajza

optimizmus

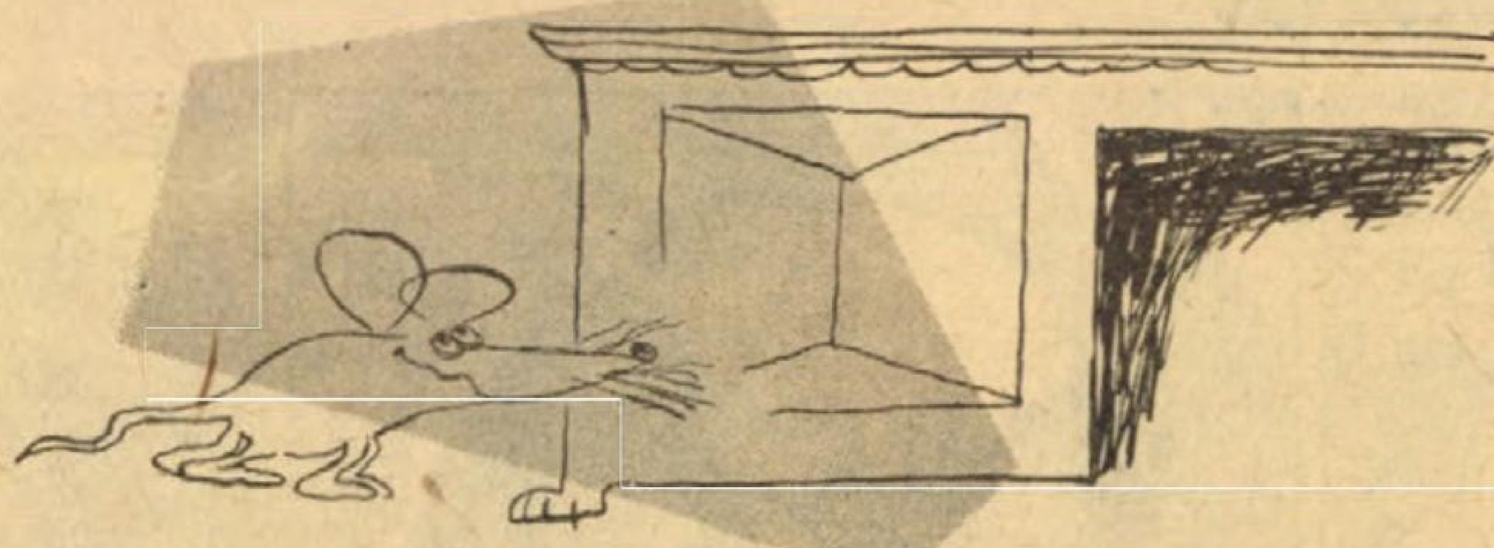
A patkányok rendkívül értelmes állatok, érzelmi életük is számottevő, s kedélyállapotuk leolvasható arcvonásaikról. A szóban forgó patkány rosszkedve ezért tűnt fel egyik társának, s meg is kérdezte:

— Mi bajod van?

Az nagyot sóhajtott.

— Rossz hírt hallottam. Lehet, hogy csak pletyka, de nagyon ijesztő. Azt hallottam, hogy az emberek megkötik az örök békét. Nem tudom, kinek jutott eszébe, de tény, hogy az emberek egyike számunkra ijesztő megállapításra jutott. Azt állította, hogy jobb, ha az emberek segítenek egymáson, mint ha elvágják egymás nyakát, napalmmal öntik le vagy lelövik egymást, esetleg nukleáris fegyverekkel párologtatnak el egész országokat. Meg hogy legyen az emberiség a földlakók közössége, inkább éljenek békében, mint haljanak háborúban. Meg hogy olcsóbban lehet boldoggá tenni az embereket, mint elpusztítani őket. Olyasmit is mondott, hogy ágyúk, tankok, rakéták, bombázó repülőgépek, csatahajók, atom- és hidrogénbombák helyett inkább gyártsanak az emberek jólétét elősegítő eszközöket, jusson mindenkinek ruha, élelmiszer, lakás, szórakozás.

A másik patkány — nem lévén a legokosabbak közül való, hiszen a patkányok között is vannak buták — értetlenül nézett:

— Miért vagy ezért úgy oda? Az emberek dolga, nem a miénk!

— Hallgasd csak tovább! — csóválta a fejét az okos patkány. — Azt is mondta ez a nagy emberbarát, hogy inkább azon törnék a fejüket a tudósok, hogyan lehetne az embert egészségesebbé, hosszú életűvé tenni, hogyan harcolhatnának eredményesen a kártevők ellen. Meg is mondta, hogy ha az emberi géniusz minden erejét a kártékony rágcsálók elleni harcra összpontosítaná, akkor meg tudná oldani a patkányirtás régóta vajúdó kérdését, akkor nem szaporodnának el és nem terjesztenék a járványokat. Így beszélt rólunk. És ez halálos veszedelemmel fenyeget minket. Hiszen eddig is volt patkányirtás, de csak úgy fél szívvel. Voltak ugyan áldozataink, de mindig túléltük a katasztrófákat. Másra kellett a pénz, a tudósok figyelmét az emberirtás kötötte le. Embereket és rizstermést irtottak, nem patkányokat. De mi lesz, ha a tudomány felénk fordul? Mi lesz, ha az emberek minket vesznek célba és nem egymást? Mi lesz, ha romboló géniuszuk céltáblája mi leszünk, ha minden haditechnikai újítás, vegyi és biológiai háború ellenünk irányul?

Riadtan hallgattak a többiek, már lehettek vagy ezren is az ENSZ-palota egyik pincéjében, ahol a párbeszéd elhangzott.

— Értesüléseket kell szereznem! — kiáltott az okos patkány és eltűnt. Mintegy fél óra múlva tért vissza, s az izgatottságtól lihegve újságolta:

— U Thant szobájában voltam. A főtitkár éppen Johnsonnal beszélt telefonon, és úgy el volt keseredve, hogy sírt.

— És? És?! — kérdezték izgatottan.

Az okos patkány mély lélegzetet vett, majd diadalmasan kivágta:

— Nincs baj!

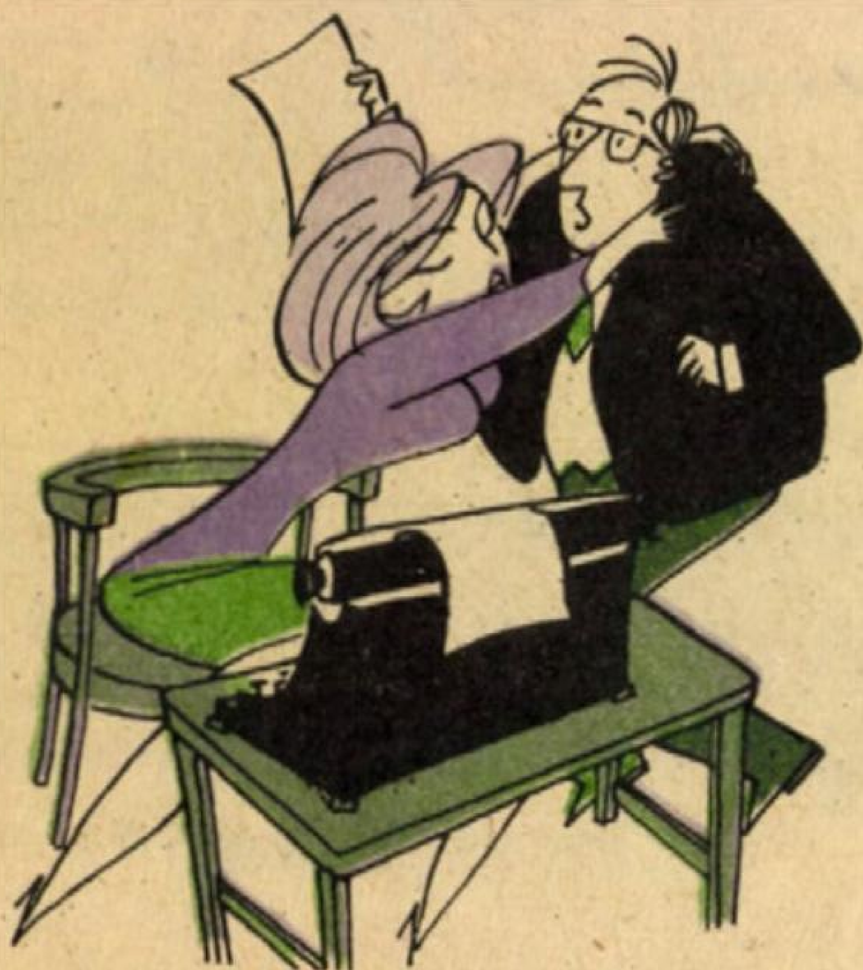
Az arcáról sugárzó derűlátás valósággal megszépítette vonásait.

Feleki László

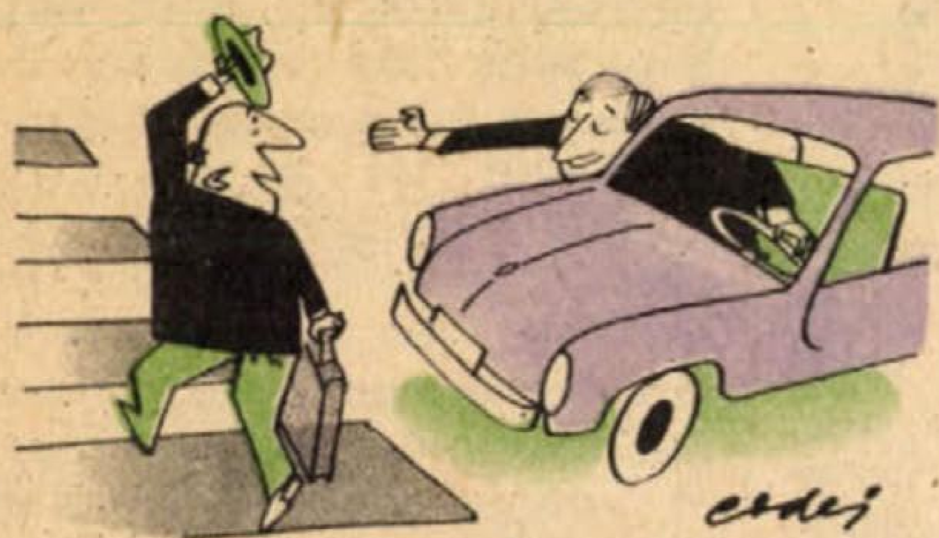
OLYAN SZÉP, HOGY NEM LEHET IGAZ…

– De doktor úr, csak nem akar kiírni ilyen csekélységgel?!

– De Mancika, hogy képzeli, nekem feleségem van!

– Csak ön után!

Lemez-ember

— Láttál már lemez-embert? — kérdezte Béla dühösen, miközben előrenyomakodtunk a busz belsejébe.

Tagadóan ráztam meg a fejem, az igazságnak megfelelően.

— Milyenek azok a lemez-emberek?

— Látszatra olyanok, mint a többiek. Arról lehet felismerni őket, hogy bizonyos alkalmakkor mindig ugyanazt a lemezt teszik fel, mindig ugyanazt a szöveget ismétlik.

— Mondj egy példát.

— Fordulj hátra, nézd meg azt az öregurat a harmadik ülésen. Amikor felszálltunk, véletlenül meglöktem. Rögtön bocsánatot kértem, de ő azt morogta: „Csak megy, mint az állatok!"

— Ezt sokan mondják hasonló esetekben.

— Csak a lemezemberek! Ők sohasem mélyednek el a jelenségek vizsgálatába, soha nem alkotnak önálló véleményt, kész formulákat darálnak. Ez a neheztelő, megróvó hangsúllyal kiejtett szólam: „Csak megy, mint az állatok!", tiszta képtelenség!

— Miért?

— Mert nem igaz! Az állatok többnyire nagyon szépen közlekednek. Emlékezz filmekre, ahol riadtan menekülő antilopcsordát láttál vagy méltóságteljesen ballagó elefántokat, vagy szökellő párducot, vagy áldozatát becserkésző oroszlánt. A macskáról, a kutyáról már nem is beszélek. Még a kacsák totyogásában is van valami báj. Mi jellemzi ezeknek az állatoknak a mozgását? Az izmok könnyed, harmonikus játéka, valami tagadhatatlan kecs és kellem, mindenekfelett pedig jó modor és tapintat.

— Jó modor és tapintat?! Mondj egy példát.

— Feküdtél te már mezőn vagy országúton, miközben sebesen közeledett feléd egy lovasszekér?

— Megőrültél? Mit keresek én a mezőn vagy az országúton? Miért pont felém jönne sebesen egy lovasszekér?!

— Csak mondom, hogyha esetleg a jövőben ilyen helyzetbe kerülsz, ne szaladj el, ne ess pánikba, maradj csak nyugodtan fekve. A ló odaér hozzád és mit csinál?

— Mit tudom én?! Belém rúg. Megharap.

— Nagy tévedés! Finoman átlép.

— És a szekér?

— Az más kérdés, most az állatok magaviseletéről van szó. A ló átlép, a tehén is átlép vagy kikerül. Ilyen rendesek az állatok!

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel:

— Akkor ne bánkódj. Az öregúr, akit meglöktél, tulajdonképpen megdicsért, amikor azt mondta, hogy úgy mész, mint az állatok.

— Ugyan — legyintett Béla keserűen —, ez egy lemez-ember, ez nem gondolta végig ilyen tudományosan, ez csak meg akart sérteni. A vén marha!

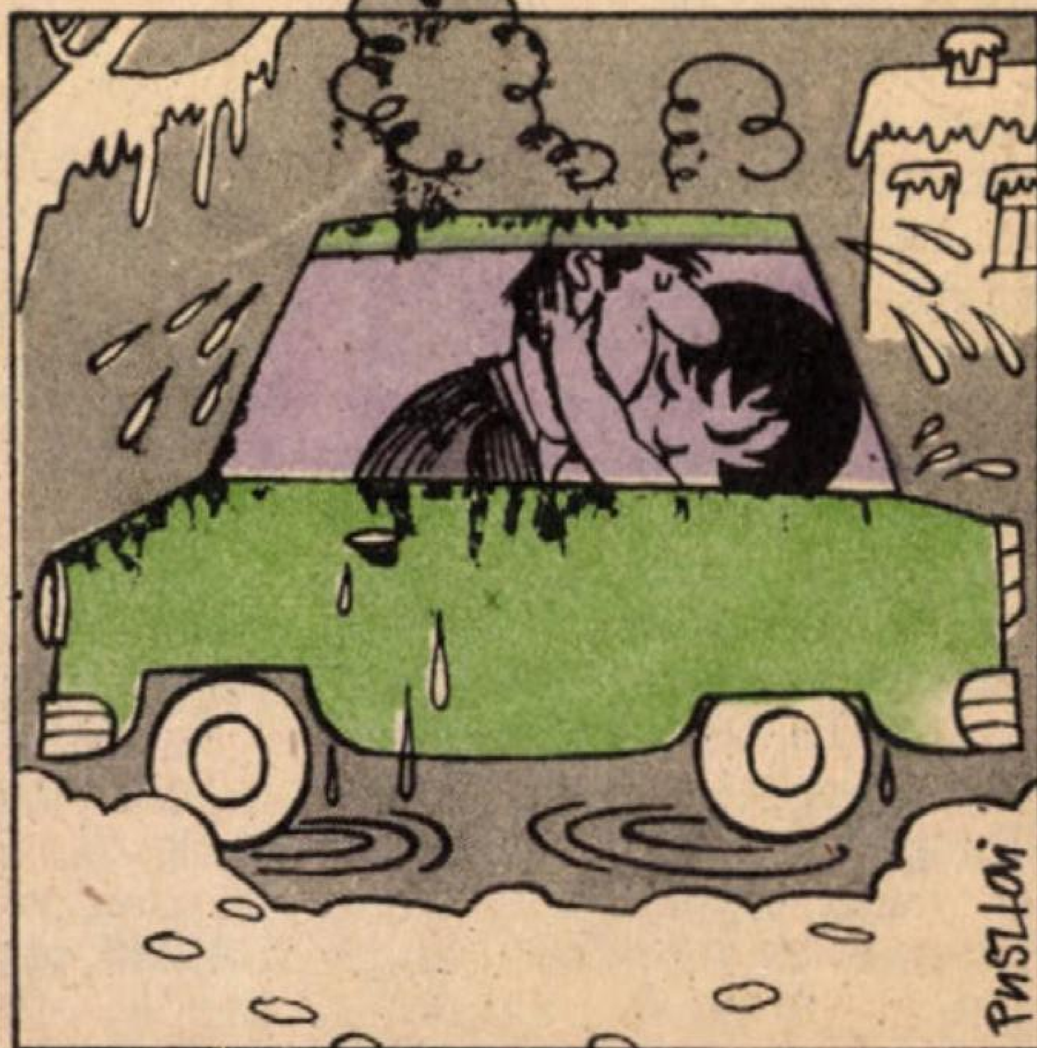
Kürti András

Jucika tavaszt varázsol

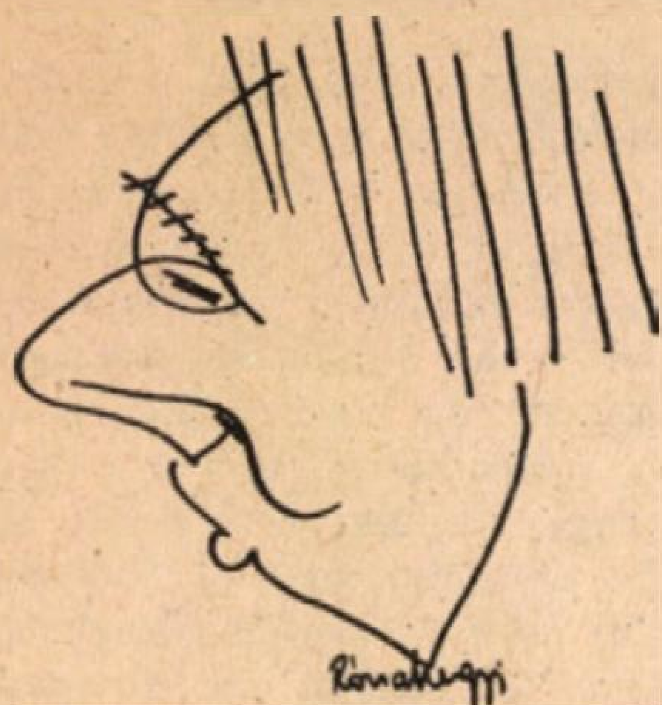
Pusztai Pál rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Nem dicsekvésből mondom, de mint Szabó néni, egyre népszerűbb leszek, és gyakran kell tapasztalnom, hogy nehéz különválasztani a rádión sugárzott Szabó néni életét az én életemtől. Egyszer például vidéken filmeztem, nadrágban szálltam ki az autóból, egyáltalán nem „Szabó néniesen". Mégis így szólított meg egy asszony: „Mondja, lelkem, meggyógyult már a veséje?" Értetlenül néztem rá, aztán az eszembe jutott, hogy egy régebbi adásban leestem a sámliról, és a szöveg szerint megsérült a vesém.

Máskor Icu férjhez menése alkalmával nászajándékot küldtek nekem Icu részére, én pedig egy meleg nadrágot kaptam. Megtörtént, hogy levélben kérdezték: hol vettem azt a remek rizst, amelyből a családnak főztem?

Egyébként mindig hűségesen, pontosan mondtam a szöveget, csak egyszer kértem változást. Akkor, amikor kőművesek és szerelők dolgoztak lakásom konyhájában. A szerep szerint szidnom kellett volna a Szabó családnál dolgozó szerelőket. Nem kétséges, hogy az én szerelőim magukra vették volna a szidalmakat. Így történt, hogy a Szabó család szerelői dicséretet kaptak tőlem a rádióban. Az egyik dolgozónak nagyon tetszett, hogy a sokat szidott vízvezetékszerelőket én dicsértem, ezért hálás szavakkal mondott köszönetet, és még a falbontás törmelékeit is eltakarította. Azután dedikált fényképet kért tőlem. Én közöltem vele, hogy a fényképeim a színházi öltözőmben vannak, és megkértem, hogy másnap este látogasson meg a próbán, ott szívesen odaadom neki. Sajnálkozva jelentette ki, hogy nem tud odajönni, mert a Szabó család van műsoron, és azt nem hajlandó egy dedikált fénykép miatt kihagyni.

Gobbi Hilda

Az igazi western

Vasvári Anna rajza

– Van még tanú? ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

UTCA

A Káplár utcával kapcsolatos észrevételükkel egyetértünk. Felkértük a II. kerületi Tanács VB igazgatási osztályát, tegyen javaslatot a beépítés folytán kettéválasztott utca egyik részének átkeresztelésére.

Dr. Katona Géza
oszt. vez.
Bp. Főv. Tanács VB

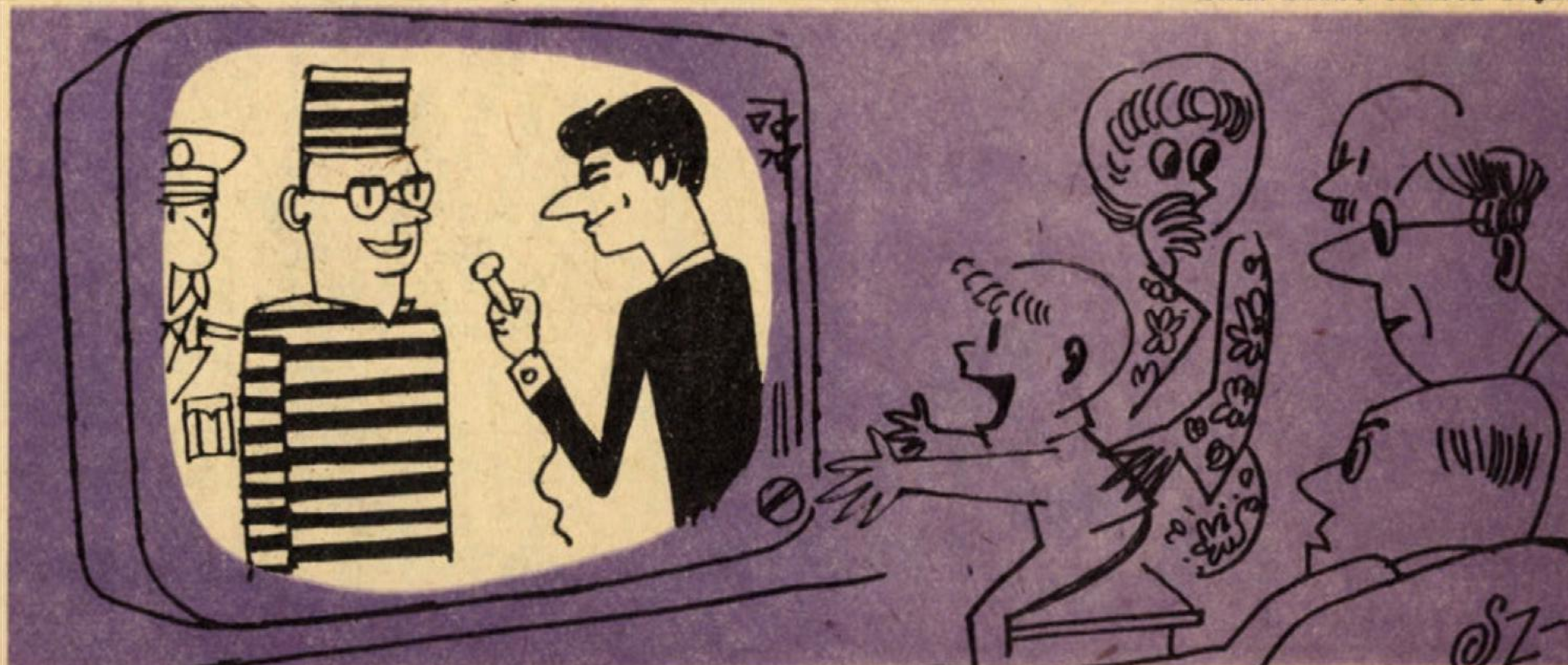
MOZI

Bírálatuk nyomán intézkedtünk, hogy a Puskin mozi ruhatáránál a kijárati ajtókra szélfogó függönyöket szereljenek fel.

Müller Ferenc
főmérnök
Főv. Mozgóképüzemi V.

„Kék fény" a tévében

Szűr-Szabó József rajza

– Nini, a papa!

Történetek A SZERELEMRŐL

①

A fiatal falusi tanítónő összebarátkozott a tanácstitkárnővel. Egyszer azt mondja a titkárnő:

— Ha te férjhez mégy, akár éjjel is megesküdhettek. Éjfélkor felkelthetsz, összeadlak benneteket.

— Ugyan! Kár erről beszélni. Még vőlegény sincs — mentegetőzött a tanítónő. — Talán nem is lesz ebben a faluban. Ki lenne?

A sors azonban úgy hozta, hogy hamarosan akadt udvarló. Egy jóvágású legény, aki fizikai munkás volt a termelőszövetkezetben, de mezőgazdasági technikus akart lenni, levelező úton tanult. Egyre bátrabban sürgölődött az ifjú pedagógushölgy körül. Estefelé mindig kiöltözött, s nem a kocsmába ment, hanem sétálgatott az iskola meg a mozi között. Rendszeresen benézett a boltba is, hátha éppen vásárol a tanítónő.

Beszédtéma lett a faluban ez a szerelem, és amikor egy szombat este együtt mentek el a moziba, összesúgott a nézőtér. Vasárnap már mindenki tudott az esetről.

Szellőztet a tanítónő reggel, és hallja a függöny mögül, hogy egy asszony átkiabál az utca másik oldalára:

— Hallotta, hogy a fiatal tanító néni a Kovács Gyurival volt moziban?

— Ajha!

Másnap reggel kitört a botrány. A buszmegálló közel van a tanítónő lakásához, és az autóbuszra várakozók azt látják, hogy Kovács Gyuri a tanítónő lakásából jön ki. Világos reggel!

Este ugyanis megesküdtek. A tanácstitkárnő már lefekvéshez készülődött, amikor kopogtat a tanítónő: összeházasodnak, ne pletykáljanak róluk. Itt a nagy alkalom az ígéret beváltására, de nem akarnak éjfélig várni, főleg a tanúk miatt.

②

Ládaszegi kezdő házasember volt, amikor többször is panaszkodott, hogy veszekednek a feleségével. Egészen apró dolgok, semmiségek miatt összezördülnek, s napokig nem szólnak egymáshoz. Az a baj, hogy nagyon szeretem, különben otthagynám — summázta a helyzetet a bánatos férj.

Egy hosszabb konfliktus alkalmával megkérdeztem tőle, vesz-e ajándékokat az asszonyának?

— Csip-csup dolgokat, kölnit, bizsut. Vennék komolyabb holmit is, ruhafélét, de nem tudom, mekkora kell neki. Például nem tudom, hányas a lába.

Tanakodtunk, hogyan lehetne ezt kideríteni. Az anyjától? Kinevetné a vejét. A barátnők megbízhatatlanok. Az meg furcsa lenne, ha egy régi cipővel, mint mustrával Ládaszegi beállítana a cipőboltba.

— Mérd meg a talpát éjjel! — javasoltam neki.

— Nem jó. Én előbb alszom el.

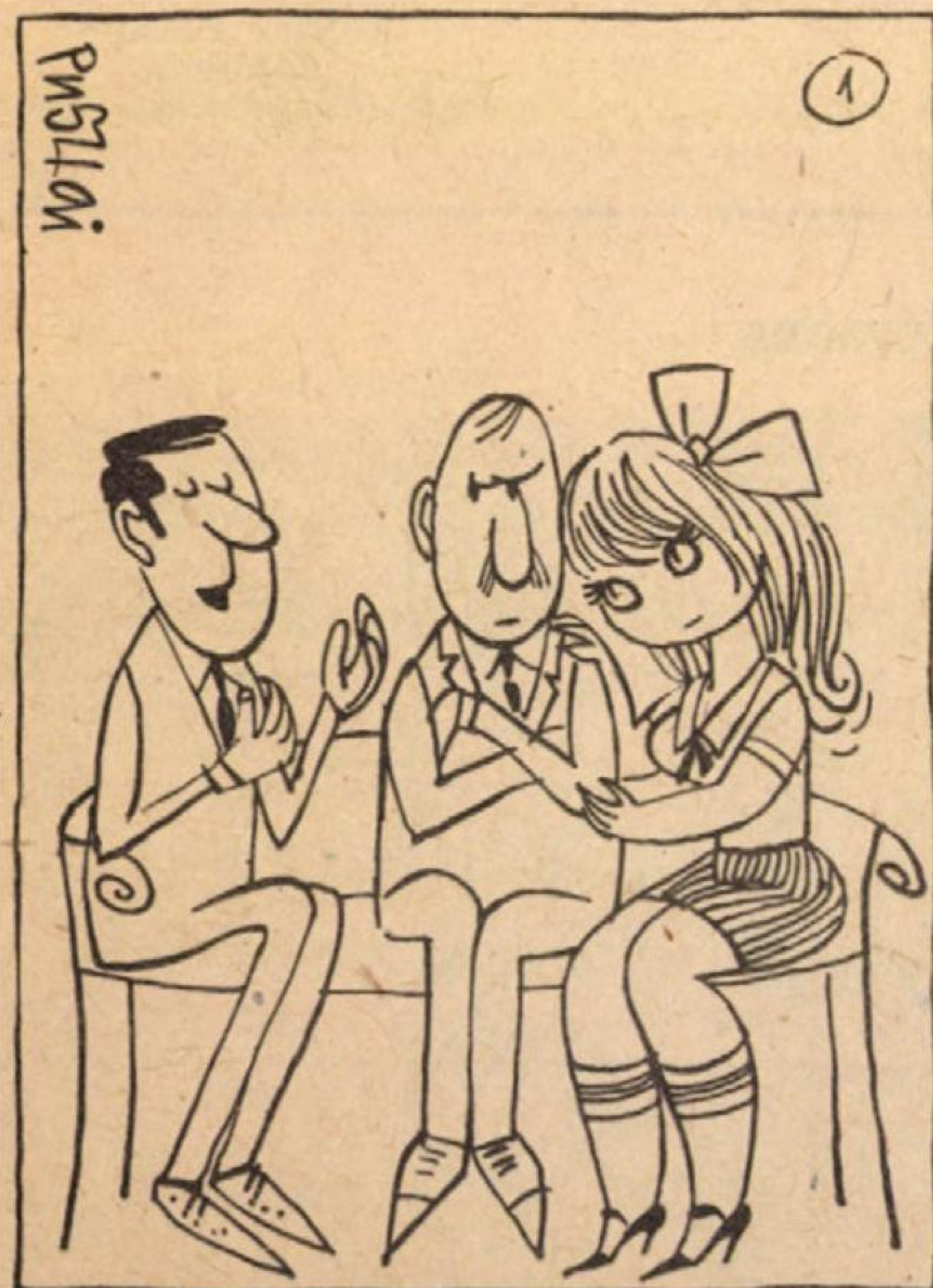
Végül a következőkben állapodtunk meg: én próbálom megtudakolni az asszonytól, mekkora a lába. Ládaszegi meghívott hozzájuk vacsorára, és amikor nagylelkű felajánlásként kiment mosogatni, buzgón nézegettem az asszony helyes kis lábait. Mindketten zavarba jöttünk, végül kiböktem, szeretnék cipőt venni a húgomnak, és úgy látom, éppen ekkora a lábikója. Ládaszeginé őszinte vallomást tett a méreteiről.

Házasságuk azóta zavartalan.

Gemenczi József

Leánykérő

Pusztai Pál rajza

– Feleségül kérem . . .

– Na, lányom, és te hozzámennél? . . .

Kedves Ludas!

A Népszavában olvastam: *„Az ünnepekre 1 milliárd 650 millió dupla fekete főzéséhez szükséges 1 millió kiló kávé várja a vevőket.”* Ezek szerint az ország minden egyes lakosa – köztük a csecsemők is! – 165 duplát fogyaszthatott az ünnepeken. Ez veszedelmesen sok lett volna, szerencsére azonban csak nagyon gyenge főzetekről lehetett szó, ugyanis ha egymillió kiló kávéból több mint másfél milliárd duplát főznek, egy adagba csak 0,6 gramm jut. Ez pedig nagyon csekély, egytizede csupán a vendéglőkben előírt mennyiségnek. Tanulság: hazai sajtónk még mindig hadilábon áll a számolással. Sajna, nemcsak akkor, ha milliókról van szó, de néha még az egyjegyű számokkal is baj van. Erre is egy példa:

Az Esti Hírlap megírta, hogy a Magyar Állami Pincegazdaság úgynevezett „mini-vin” csomagokat készített: négy egydecis palackot tettek egy-egy csomagba, s a kis üvegeket vermuttal, balatonfüredi rizlinggel, debrői hárslevelűvel, móri ezerjóval és soproni kékfrankossal töltötték meg. Ez, akárhogy számoljuk is, *ötféle bor* – nagy gond lehetett *négy üvegbe* elszortírozni!

K. S.
Budapest

Idegenforgalmi térkép készült városunkról, amelyen feltüntették az összes látnivalókat, s a nevezetesebb intézményeket. A térképhez fűzött magyarázatokból meglepetéssel vettük tudomásul, hogy városunkban van egy „J á r ó k a Sándor Mezőgazdasági Technikum” is! Mi ugyan szeretjük a népi muzsikát, de nem annyira, hogy élő, jeles prímásunkról középiskolát kereszteljünk el. Mezőgazdasági technikumunk névadója J á v o r k a Sándor, a neves flórakutató, akinek híres könyvéből megtanulhattuk erdők-mezők virágainak a nevét. Illene végre az ő nevét is megtanulni!

Dr. M. L.-né
Tata

Hallottam egy viccet, megírom, hátha van, aki nem ismeri:

A skót elmélyülten nézi vasárnap délelőtt a televíziót. Egyszer csak hirtelen felugrik, gyorsan elzárja a készüléket, és kimegy a konyhába. A felesége megkérdezi:

– Mi ment a tévében?
– Misét közvetítettek.
– És miért zártad el ilyen hirtelen?
– Mert éppen perselyezni kezdtek!

B. J.
Budapest

A rádió szilveszter délutáni „Még 34 év” című műsorában az egyik riportalany az algákat (moszatokat) az állatvilág tagjai közé sorolta. Javaslom, ítéljék oda neki az évszázad legmegdöbbentőbb biológiai szenzációjának felfedezéséért kijáró aranyérmet!

Dr. I. S.
Budapest

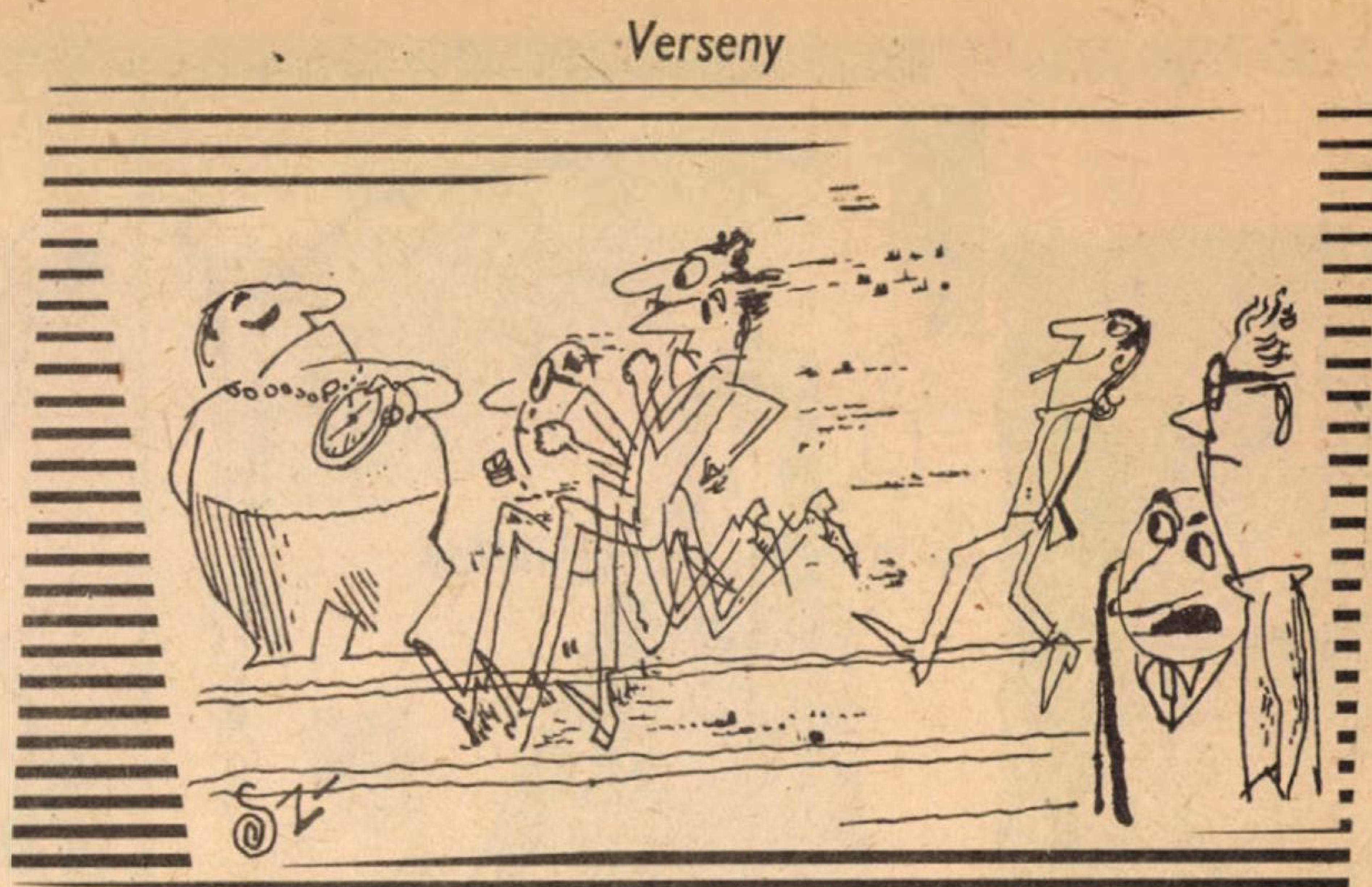
A HÉTFŐI HÍREKBŐL:

Új távlatok a kosárlabdában

[illegible]

Méltán tekinthetünk tetőtől talpig derűs optimizmussal a jövő elé, mert az ipar, a mezőgazdaság, a tudomány és a kultúra új távlatai mellé felsorakoztak immár a kosárlabda új távlatai is. Egyszóval a perspektíva aligha lesz hiánycikk 1967-ben!

Verseny

– Ennek itt nem sürgős! Az apja időmérő ...

A néni ezer rubelért megenne egy döglött macskát?

A minap olvastam Kornyej Csukovszkij „Kettőtől ötig” című könyvét: sok száz gyerek „bemondásait” idézi. Ezek közül válogattam az alábbiakat:

— Nagymama, te egyszer meghalsz?
— Meghalok.
— Gödörbe temetnek?
— Igen.
— Mélyre?
— Mélyre.
— Na látod, akkor fogom én a te varrógépedet babrálni.

— o —

Egy kopasz emberről:
— A bácsi feje mezítláb van.

— o —

— Anyu, úgy sajnálom a lovakat, hogy nem piszkálhatják az orrukat!

— o —

A kisfiú éjjel felkelti fáradt anyját:
— Mama, mama, ha a jó oroszlán találkozik az ismerős zsiráffal, megeszi azt, vagy nem?

— o —

— Anyu, ki született előbb: te, vagy én?

— o —

— Ha a fejemet leveszem, és a kezembe veszem, fog beszélni?

— o —

A kis Vologya látja, amint lemegy a Nap a tengerbe. Felkiált:

— Miért nem sistereg?

— o —

— Mi akarsz lenni, ha felnősz?
— Ha néni leszek, orvos, de ha bácsi, akkor mérnök.

— o —

— Anyu, miből csinálják a kenyér héját?
— Lisztből.
— És hogyan húzzák aztán a kenyérre?

— o —

A meztelen kisfiú a tükör előtt áll, és elgondolkozva mondja:
— A szemeim, hogy lássak... A füleim, hogy halljak. A szájam, hogy beszéljek... De minek a köldök? Biztos a szépség miatt...

— o —

— Ez csoda — kávét is iszom, vizet is, teát is, kakaót is, de belőlem egyedül csak a tea jön ki.

— o —

— Isten van, de én természetesen nem hiszek benne.

— o —

— Ki csinálja a poloskákat?

— o —

— Na jó: az állatkertnek kellenek a vadállatok. De minek vannak vadállatok az erdőben?

— o —

— Mama, ki szült engem? Te? Tudtam! Ha a papa lett volna, most bajuszom lenne.

— o —

— Ha a kakas teljesen-teljesen-teljesen elfelejti, hogy ő kakas, akkor tojhat tojást?

— o —

Ljudának azt mondta a barátnője, hogy vesznek neki egy húgocskát vagy egy öcsikét. Ljuda elégedetlenül:

— Nem vesznek, hanem szülnek. A gyerekeket akkor vették, amikor rabszolgaság volt, de ma már mindet szülik.

— o —

— A szoknya az, amikor két láb van egy nadrágban.

— o —

— Amikor nálunk nappal van, Amerikában éjjel.
— Úgy kell nekik, burzsujoknak!

— o —

Rudolf Bersadszkij író közölte:

Az ötéves kislány jelenlétében egyszer elmeséltem, hogyan vitt a dajkám állandóan a templomba. Kislányom hitetlenkedve megszakított:

— Papa, hát te még az isten alatt születtél?

— o —

— Az én papám — nem tudom kicsoda.
— Az én papám — sofőr.
— És a tied, Vityenka?
— Az én papám — csibész.
— Ki mondta ezt neked?
— A mamám.

— o —

— Ez a templom zárva van.
— Biztos leltároznak!

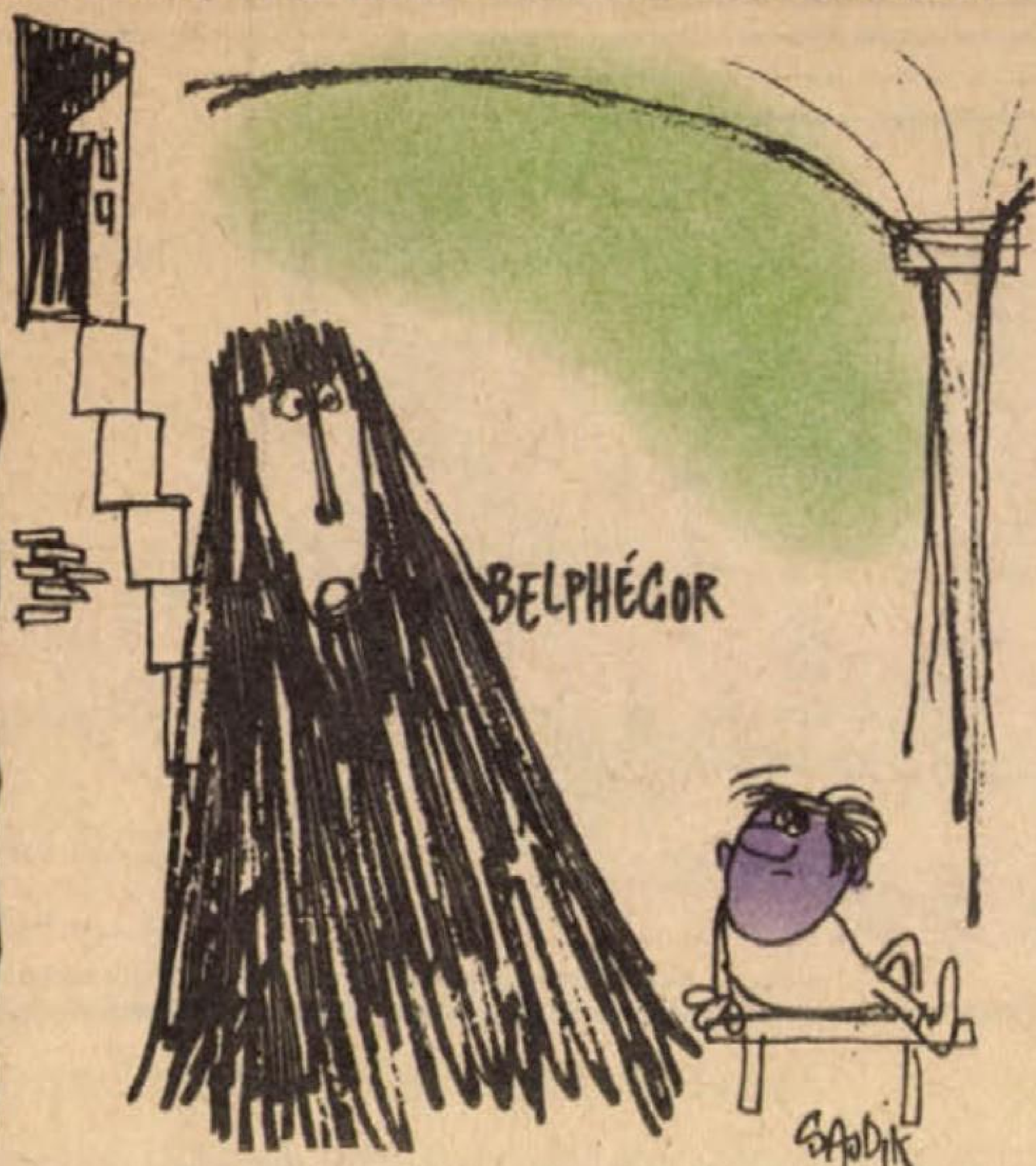
— o —

És végül egy kérdés:
— A néni ezer rubelért megenne egy döglött macskát?

Oroszból fordította:
Barabás Péter

TV HŐSÖK BUDAPESTEN

– Fiacskám, gyere velem, kimegyek a sötétbe, és félek, hogy találkozom valamelyik tévé-nézővel!

– Tenkes kapitánya? Robin Hood? Belphégor? Simon Templar? . . .

FARIA ABBÉ

– Fiam, rádhagyom a kölcsönkötvényeimet . . .

VILÁGSIKER

– Gyorsan, hölgyeim, ma az Angyal megy a tévében!

A KESSLER-NŐVÉREK

– Ugyanazt csinálja mind a kettő, elég esz csak az egyiket szerződtetni. Úgyis kicsi a keretünk.

TANULÉKONY GYFREK

– Egy álló esztendeje magyarázzuk neki, hogy nem ő a Robin Hood . . .

BELPHÉGOR

– Nem kellene felajánlani neki egy szövetkezeti lakást, hogy ne bolyongjon itt állandóan?

MEGKÉRDEZTÜK OLVASÓINKAT:

Leginkább mire emlékeznek 1966-ból?

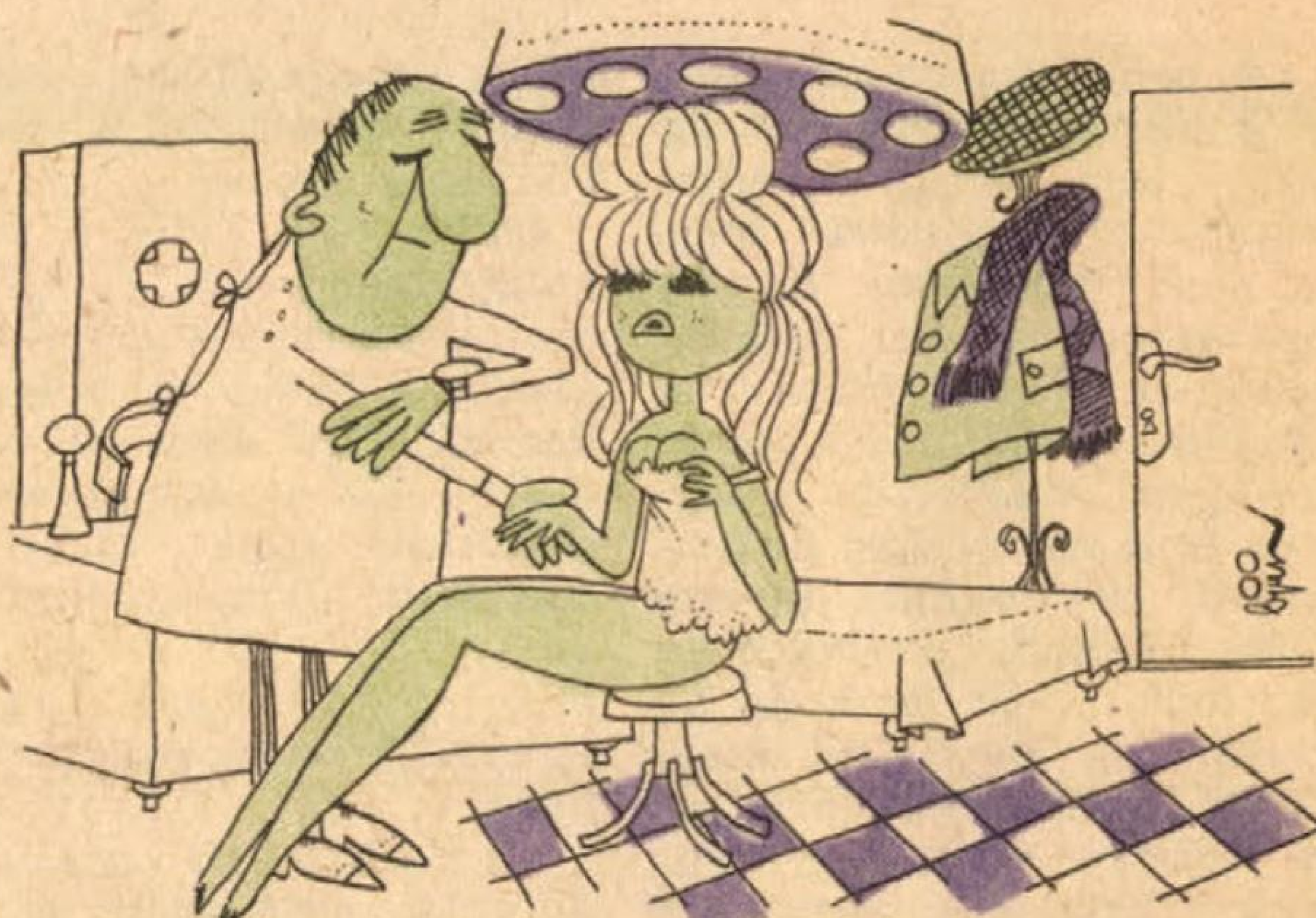
A horgász

Feleség: Azt hiszem, kétéves anyasági segélyre van kilátásom . . .

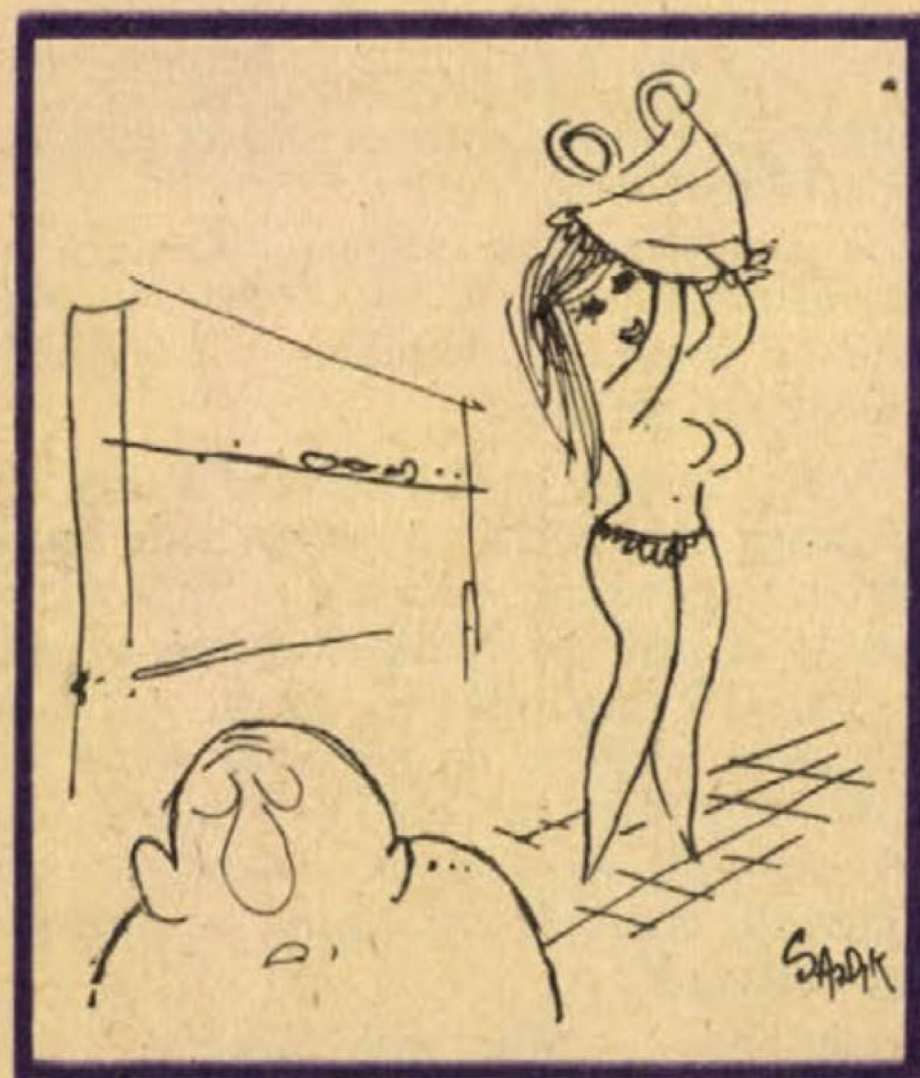
Vevő: Április 10-én fogadták a köszönésemet a Közértben . . .

Körzeti orvos: Egyszer megjelent az SZTK-rendelésen Brigitte Bardot, de nem tudtam alaposabban megvizsgálni, mert egy-egy betegre általában csak két percem jut . . .

Téesz-elnök: Ilyen még nem volt az Óbarázda téeszben . . . Megjelent nálunk egy igazi fiatal . . .

Nőorvos: Semmi különös nem történt. Egyik nap olyan volt, mint a másik.

Autóbuszkalauz: Október 19-én sikerült hat utast otthagynom a megállóban . . .

Beosztás

Rend a lelke mindennek

RÖVID ÉRTEKEZÉS A *reflexről*

A reflex az az izé, ami akkor is van, ha az ember nem akarja. A reflex mozgásban nyilvánul meg, de nem tudatosan, hanem ösztönszerűleg, így például ösztönszerűleg behúzzuk a fejünket a vállunkba, ha az erkélyen muskátlit öntöznek, és a szemünket önkéntelenül behunyjuk, ha egy autós belénk reflektoroz. Ide tartozik az is, hogy ha a Körúton messziről meglátjuk hitelezőnket közeledni, reflexszerűen befordulunk a kapu alá; vagy ha a feleségünkkel sétálunk, és ha mellettünk elhalad egy csinos nő, reflexszerűen visszafordulunk utána, de a hátbavágás, amit ezért kapunk, szintén a reflexek közé sorolható. Nemkülönben reflexmozdulat az is, ha a doktornál, aki kis kalapácscsal a térdünk alá üt, lábunkkal a levegőbe rúgunk, annál magasabbra, minél inkább szeretnénk betegszabadságra menni.

Igaza van tehát a tudománynak, hogy a reflexmozgások az öntudat hozzájárulása nélkül is bekövetkeznek. Szó sincs az öntudatról, ha a villamoson a lábunkra lépnek, és mi rákiáltunk: „járjon a saját lábán, maga ló!" — ez bármily öntudatosan hangzik is, csak a reflex rovására írható.

Vannak olyan reflexmozdulatok, amelyeket a kor termelt ki. Ilyenek a XX. században az a félkör alakú mozdulat, amivel az emberek a karórájukat a szemük elé viszik. Ezt az előző századok nem ismerték, akkor az emberek a zsebükből húzták elő az órát, de akiknek nem volt, azoknak a nyaka elferdült a sok reflexmozdulat folytán, ahogy a toronyórára feltekingettek.

Vagy ott van a középkor, mikor a hős lovag, ha a Szentföldre indult, egy reflexmozdulattal akasztotta csuklójára az erényöv kulcsát, és a hűséges hitves nézhette, míg egy jó lakatosra talált. A mi korunkban ez a reflex megszűnt, ez nálunk már nem kulcskérdés.

Az ókornak szintén megvoltak a jellegzetes reflexmozdulatai, ezek főleg a rabszolgák játékos kettéhasításában nyilvánultak meg. Hogy az ősközösségben voltak-e reflexmozdulatok, arra nincsenek hiteles adataink, de feltehető, hogy egy-egy félig lerágott medveboka-csontért, ha a tulaj nem nézett oda, reflexszerűen kinyúlt egy szőrös kéz. A régészek aztán kutathatják, mitől van az a lyuk a koponyán. Annak is a reflex az oka.

A szokás folytán kialakult reflexnek szép példája az is, ha az autóbuszon az utas fel akarja mutatni a bérletét, de nem a saját zsebében kutat, hanem a szomszédjáéban. Mikor figyelmeztetik, hogy a keze rossz helyen jár, zavartan mosolyog, és így szól:

— Bocsánat, csak reflexmozdulat volt.

Balázs Sándor

A szappanbuborék mindig ugyanúgy pattan szét.
A levágott hajat mindig ugyanúgy seprik össze.
A borbély mindig ugyanazt mondja: „hát nem megmondtam, hogy
kikapunk a meccsen..."
Valaki bejön,
valaki kimegy,
ma,
tegnap,
apám
vagy dédapám idején,
de a megoldandó kérdés mindig ugyanaz, akár a levágandó haj,
mintha a Paradicsomban üldögélnénk beszappanozott képpel
változatlan szappanbuborékok és változatlan borbélyok között,
és azt mondaná nekünk az Úr,
az öreg, cinikus borbély:
„fiam, hát nem megmondtam, hogy kikapunk a meccsen..."

Simor András

EGYENLŐSÉG

Egyenlőség! Magasztos fogalom, boldogítóan büszke eszme! Hányan tették rá éltüket!

A magyar hon lányai, asszonyai elmondhatják, hogy — kivívták. (No, nem a férfiak ellenében...) Egyelőre csak egymás közt.

Mert tessék csak beleszimatolni egy farsangi éjszakába! Minden női hajkoronából egyazon édeskés illat árad, az, amely a női fodrászüzletekben terjeng. A hajlakk egy. (Habár nem oszthatatlan, sőt nagyon is osztható és elosztható, egyként jut belőle Kossuth-díjas tanárnőnek és a maszek gombkészítő nejének, varrólánynak meg az ünnepelt szubrettnek...)

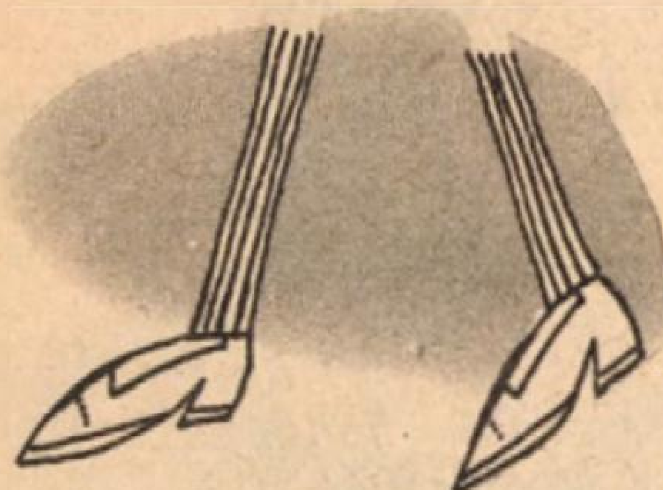
Haj, haj... Sőt: lakk, lakk...

Te illat (majdnem azt mondtam: te szag!), én a férfiak nevében közlöm: meguntalak!

(piláf)

SZOMBATHELYI JEGYZETEK

A rómaiak impozáns szentélyt emeltek a hajdani Savariában Egyiptomból kölcsönzött istennőjüknek, Isisnek. A szentély feltárt romjait a kulturális műkincseknek kijáró gondossággal kezelik Szombathelyen, er-

ről magam is meggyőződtem. Épp ezért nagyon meglepett, amikor egy szombathelyi honpolgár azt állította, hogy náluk — a szó szoros értelmében — *lábbal tiporják az istennő emlékét.* Szavai igazolására odacipelt egy áruház kirakatához, s rámutatott néhány cipőre — amelynek talpbélésén ott díszelgett az Iseum (a hajdani szentély) képe.

„Tempora mutantur..." — jutott eszembe a rómaiak bölcs mondása. Változnak az idők, igen, de nemcsak mi, hanem még az istenek is változnak benne. Lám, Isis is, megértve az idők szavát, polgári foglalkozást választott magának: elszegődött a helyi Savaria-gyárba, cipőmárkának. Ezek után már azon sem csodálkoztam, hogy elvállalta az épülő új szombathelyi szálló névadószülői tisztét is.

*

A ritka foglalkozásnevek gyűjtőinek bizonyára ínyencfalatul szolgál, hogy a Savariában *kaptafamodellőr* is van. Ez kb. akkora rang és tisztesség egy cipőgyárban, mint a *koronaőré* egy monarchiában. A különbség mindössze annyi, hogy egy monarchia *koronaparkja* legfeljebb egy-két darabból áll, ezzel szemben a Savaria-gyár *kaptafaparkja* kb. 160 ezer darabot számlál.

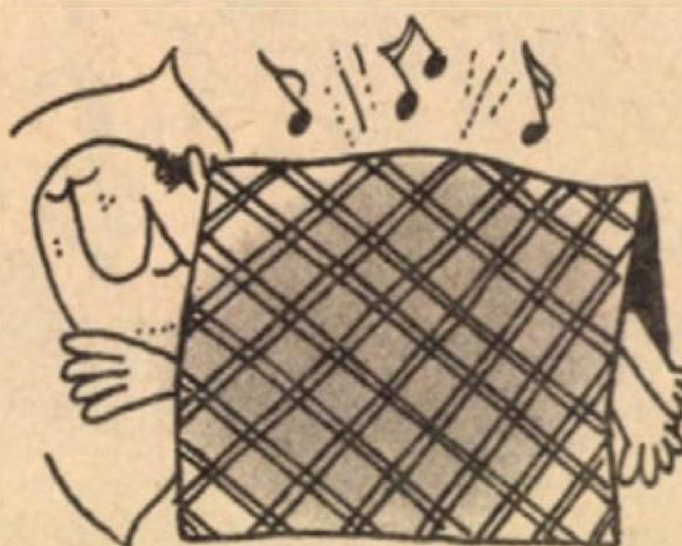
Ezt a gyárat aztán igazán nem illetheti az a vád, hogy ott mindent egykaptafára csinálnak!

A gyár tervezői nagyon is a változatosságra törekszenek, még a cipő anyagának a megválasztásában is. A jövő nyárra például színes gurtniból és nyugágyvászonból is készítenek cipőket.

Csak valamelyik gyárnak az eszébe ne jusson, hogy ő meg — a kölcsönösség jegyében — marhaboxból vagy sevróból készítsen nyugágyat!

*

Mindenki addig nyújtózzon, ameddig a takarója ér — így tartja a közmondás. A Lakástex-

til Vállalat szombathelyi üzemének ezek szerint jó nagyot kellene nyújtóznia, hiszen az az egymillió négyzetméternyi takaró, amit évente gyártanak, jó messzire elér. Nagy szenzációt keltett a gyár legújabb terméke, a *fűthető* takaró. Még nagyobb szenzációt keltene bizonyára az *altató* takaró, amely halk meseszóval, lágy muzsikával álomba zsongítaná tulajdonosát. De az igazi szenzáció mégis az *ébresztő* takaró lenne, amely reggelente addig csiklandozná a gazdáját, amíg ki nem ugrik alóla.

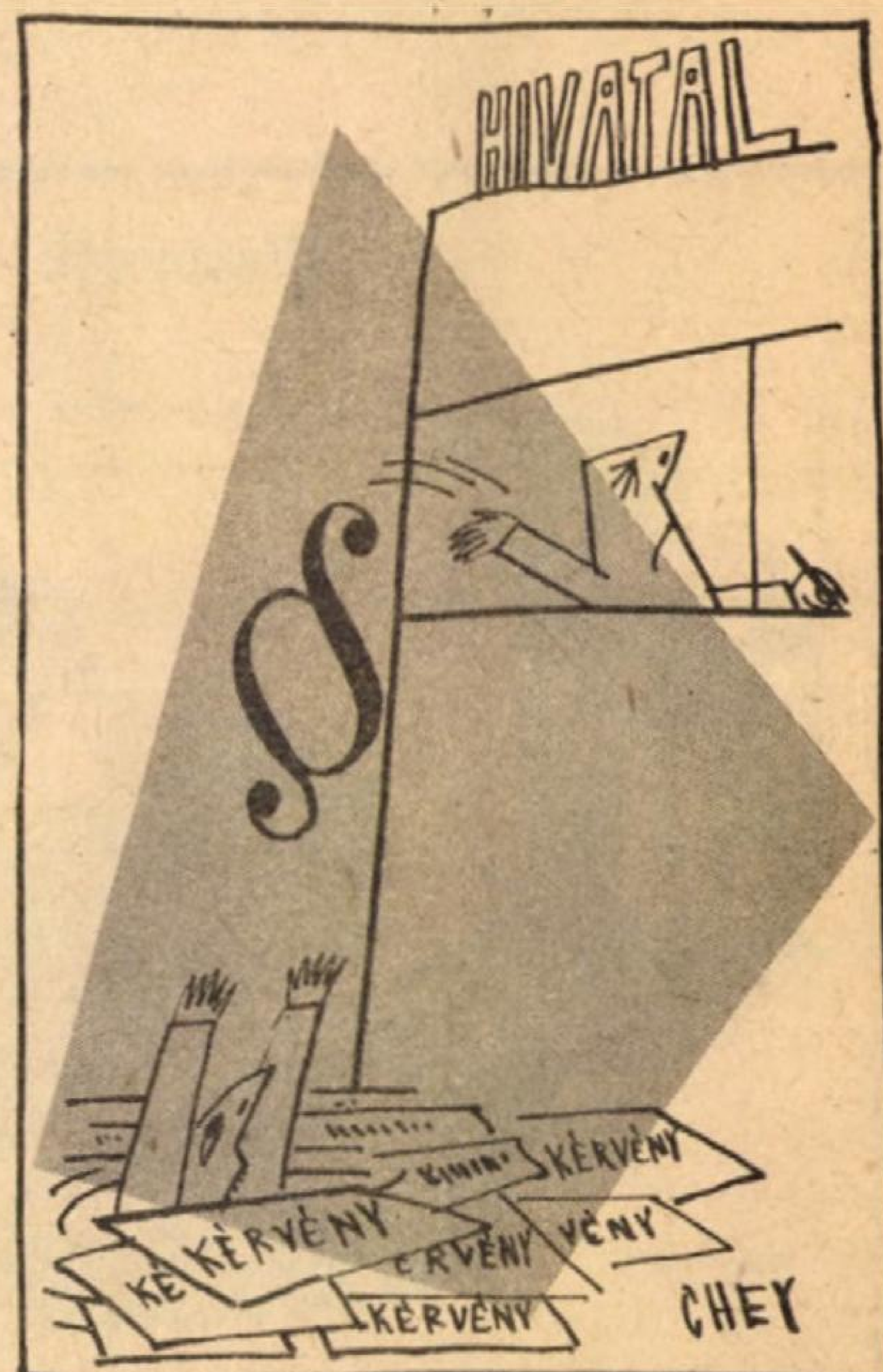
(radványi)

Valamit valamiért

– Uram, magának nincs nyelve!
– Elkopott. De nagyon szép karriert futottam be . . .

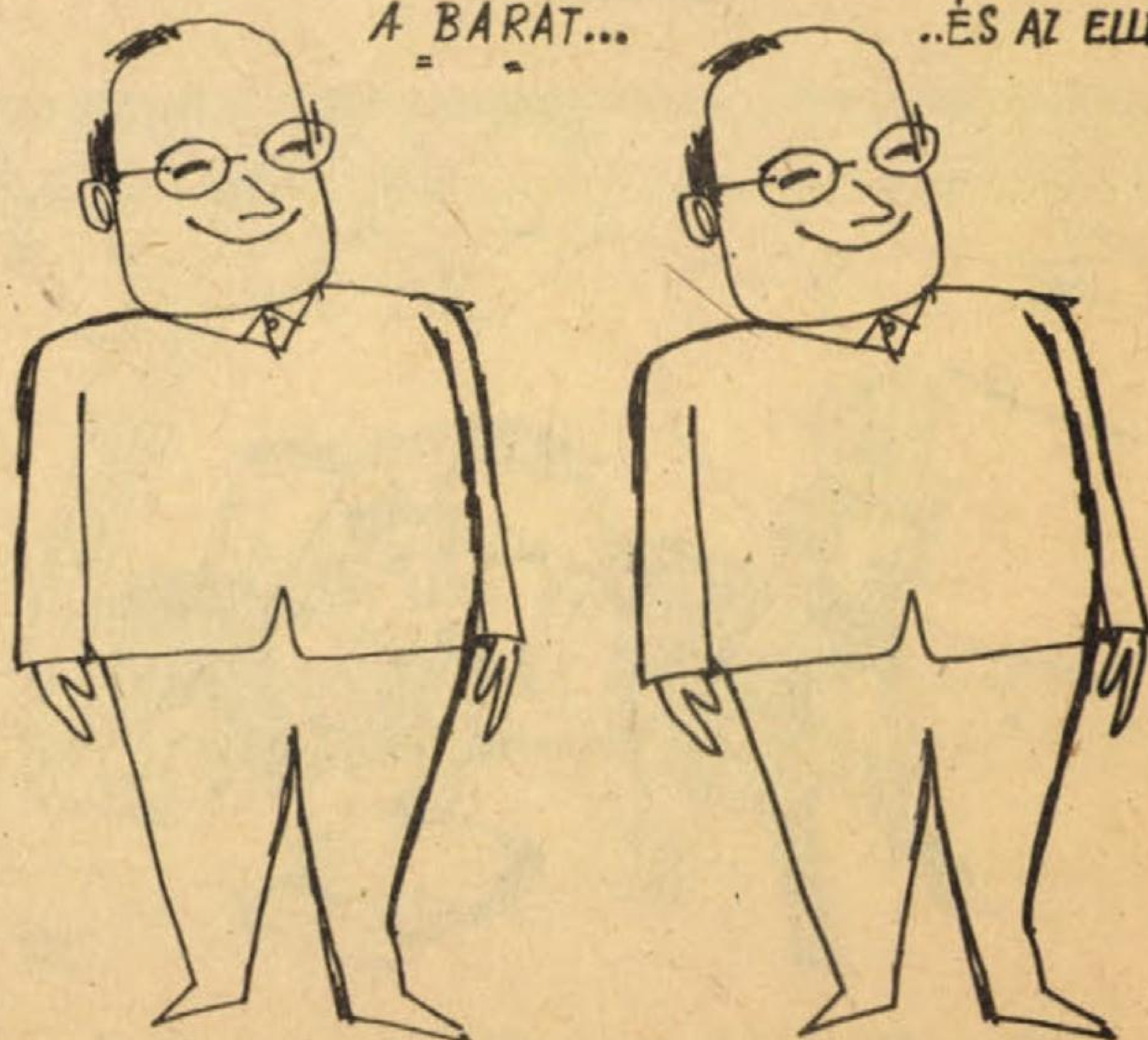
Segítőkészség

Ellenőriz a HKI

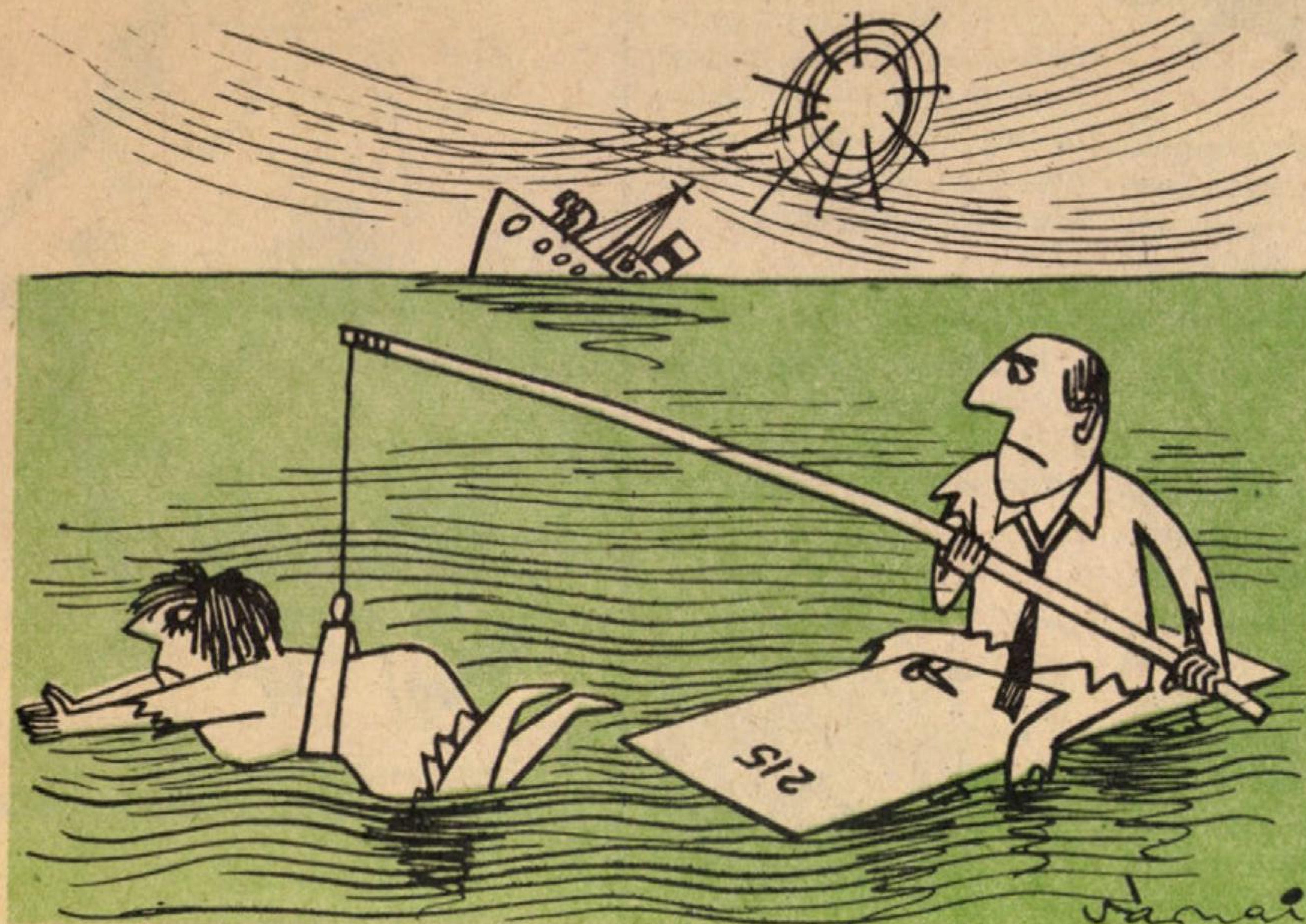

– Van valami hézag, asszonyom? . . .

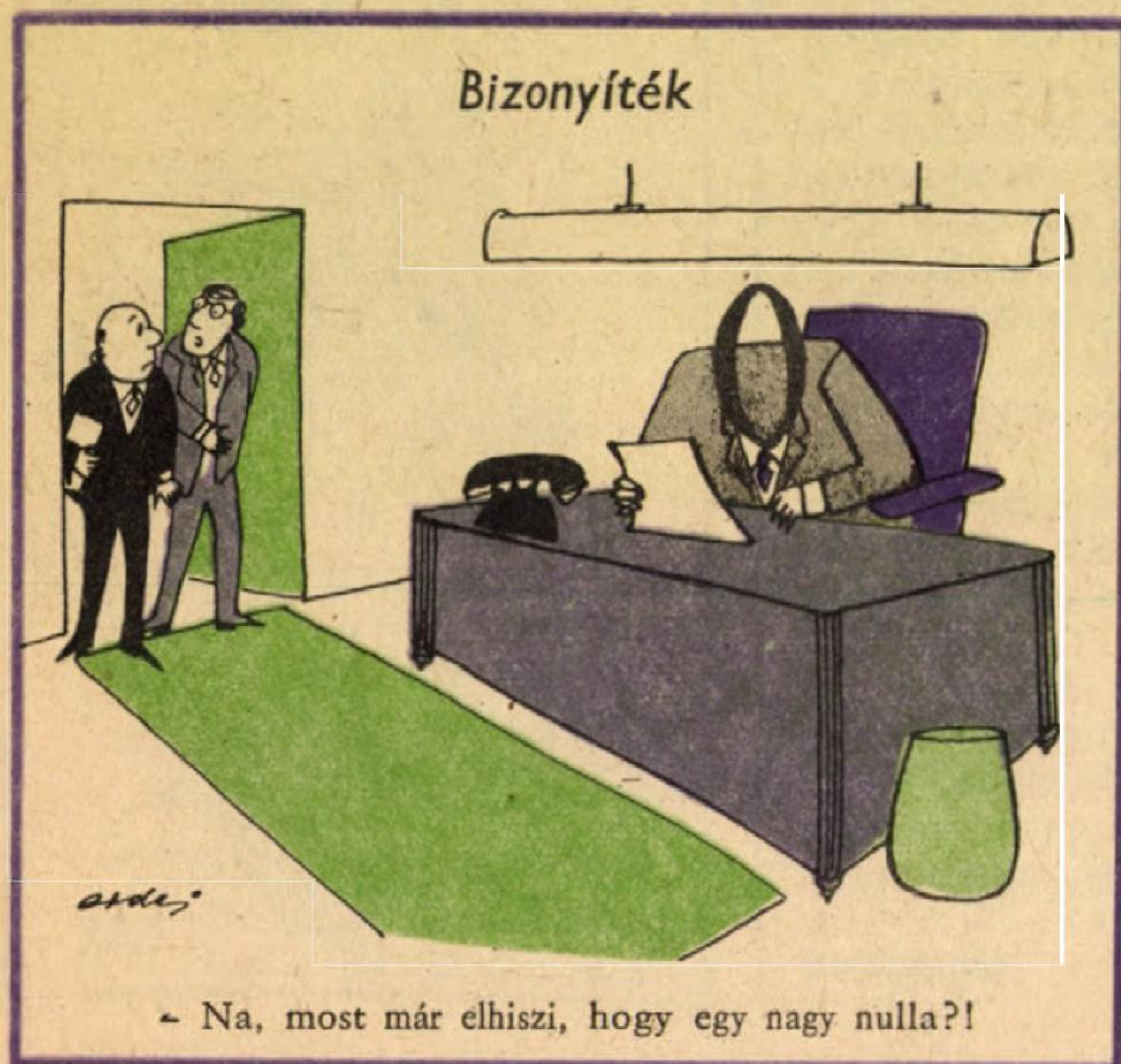

Jobb későn, mint soha

Várnai György rajza

Bizonyíték

– Na, most már elhiszi, hogy egy nagy nulla?!

Csúszós út

– Ejnye, Elemér, teljesen tönkretetted a harisnyámat!

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Mit szól hozzá, Barbara Huttont, a dollármilliomosnőt megint oltár elé vezeti valaki.

— Miért kell őt vezetni? Szerintem odatalál ő már egyedül is.

*

Sötét arcú alak áll a bíróság előtt.

— Büntetve volt?

— Igen. Egyszer háromszáz forintra ítéltek becsületsértésért.

— Hát még?

— Máskor nem.

— Gondolkozzék!

— Ja igen! Egyszer Vácon is ültem tizenöt évet gyilkosságért.

*

— Mondja, hol tudnék könnyfakasztó gázt vásárolni?

— Nem tudom. De minek az magának?

— Holnap lesz a főnököm temetése.

*

Elegáns hölgy lép be a könyvüzletbe.

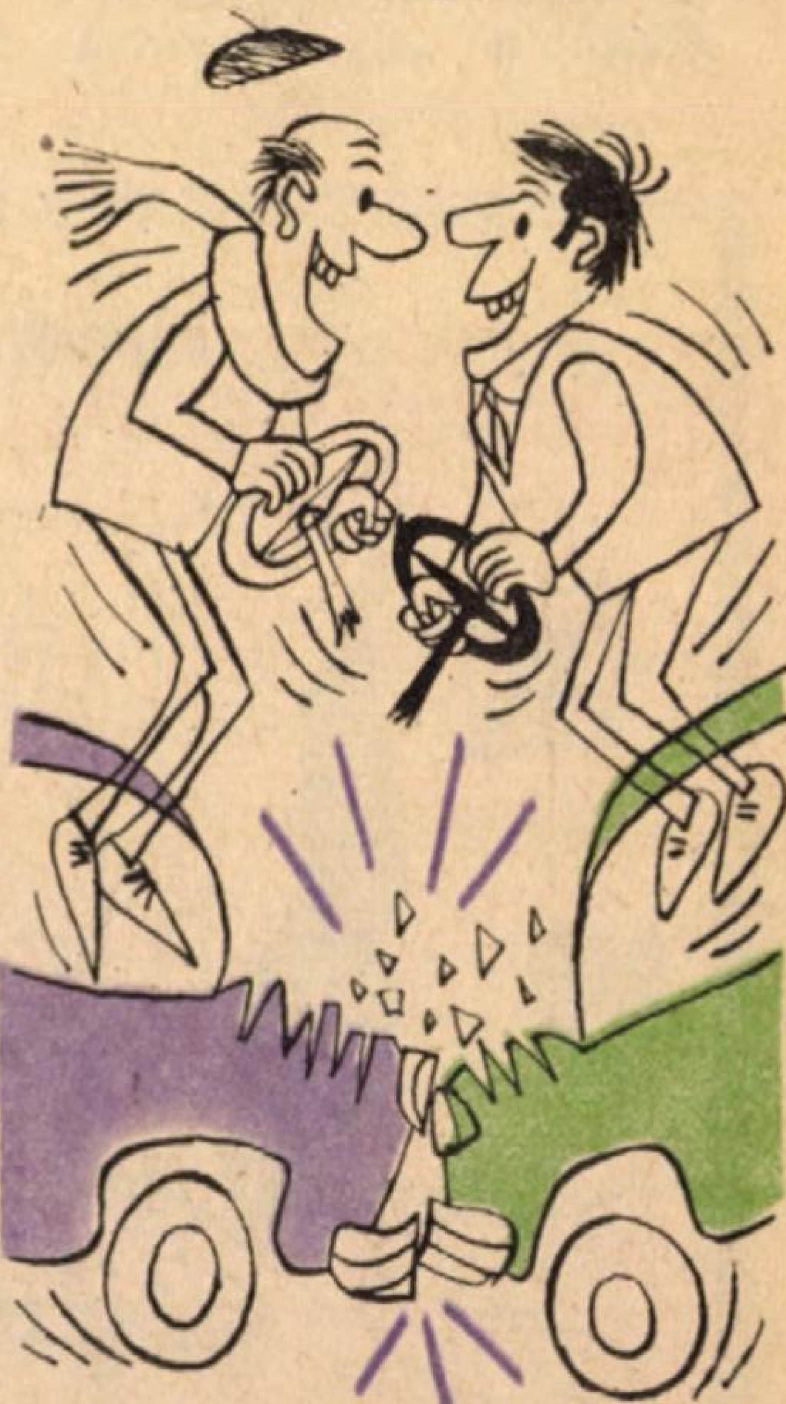
— Egy jó könyvet kérek.

— Könnyűt parancsol? Vagy valami nehezebbet?

— Teljesen mindegy. Kocsival vagyok.

E heti hirdetéseink

Tapasztalt háziasszony

– Most felbontok néhány KÖZÉRT- tojást . . .

Büszke anya

– Az én kisfiam még csak kezdőbetűvel kerül a bíróság elé . . .

Kutyaszemmel

– Ítéletidő! Ilyenkor még a bolhát sem engedik ki a házból . . .

Szerdán este az Astoria aluljáróban

– Lottószelvényt tessék! Lottó, a lottó! . . .

Angliában

– Mi az, Bill, maga még nem szökött meg? Csak nem beteg? . . .

Szívesség

– Legalább adja be a lottószelvényemet, amikor hazamegy . . .

Sajdik Ferenc rajza

Fegyelmezett rendőrkutya

Hálófülke

A jó nevelés diadala

A kis fiúk a játszótéren
új bundácskákban játszanak,
mert hát ilyenkor, kora télen
bágyadt sugárral süt a Nap.
Két őrangyal, két nagymamácska
ül távolabb a kis padon
és persze hát, a pletykázásra
van itt bőséges alkalom.
Azt is elmondják, ma mit főztek,
beszélgetnének estelig,
míg a fiúcskák kergetőznek,
de most mindkettő elesik.
– Ó jaj! – kiált az egyik néni –
gyere csak ide, kis fiam! –
A gyerek ott felpattan, nézi,
majd odafut kíváncsian.
Az anyó simogatja lágyan:
– Mondd, nem ütötted meg magad!
– Nem én! – felel ez nagy vidáman,
csókot ad, aztán elszalad.
A másik nő, haraggal telve
így szól: – Nagyon is helytelen
a maga nevelési elve
és megbánja még, kedvesem!
Fiút szigorral kell nevelni,
nem pedig mézes-mázosan,
a puhányságot csak felkelti,
s tudja, az élet nem olyan!
No, figyeljen csak! – És sipítva,
mellyel a csendet fölveri,
a másik gyereket már hívja:
– Azonnal idejöjj, Feri! –
Ferkó már jön is fintorogva,
sejti, hogy most jön a szidás,
de az anyónak ez a dolga,
ha hibás ő vagy nem hibás.
Nagyanyja rászól: – Állj elébem,
te gaz kölyök, szégyelld magad!
Örülj, hogy nem törüllek képen,
a ruhád piszoktól ragad!
Az új kabátod milyen ronda,
komisz vagy! No, csak jöjj haza! ...
Ez vállat von s elfutva mondja:
– Az, aki mondja, nagymama!

Lovászy Márton

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

Tévedés — fizetve

Üllőről utaztunk Jászladányba, vonattal. Az üllői állomáson a pénztárosnő 170 kilométer távolságra szóló jegyet sózott ránk, bár mi eskü alatt állítottuk, hogy összes eddigi hasonló útunk belefért a 130 kilométeres keretbe, és sehogysem tudtuk elképzelni, hogy időközben a két község 40 kilométernyit eltávolodott volna egymástól. A pénztárosnőt, sajnos, nem tudtuk jobb belátásra bírni, ám a vonaton, a jegykezelő színe előtt igazunk fényes bizonyítást nyert, kaptunk is tőle egy igazolást arról, hogy a „célállomáson" visszakérhetjük a feleslegesen megfizetett plusz kilométerek árát. Jászladányban aztán végképp győzedelmeskedett az igazság: visszakaptuk a pénzünket. Azaz nem az egészet, *néhány forintot levontak belőle kezelési költség címén.*

Ez aztán a nagyvonalúság! A MÁV még a saját tévedését is az utasokkal fizetteti meg!

Buga Árpádné
Jászladány

2

Csodaliba

A 306-os Közértfiókban vásároltam egy originál csomagolású, orosházi címkével ellátott, 5 kiló 70 dekás libát. A csomag kibontása után a szóban forgó jószág belsejében az alábbi leltári tárgyakat találtam: 10 deka háj, 2 db zúza, 2 db szív és 1 db nyakrész. (Ez utóbbi lelet azért volt számomra meglepő, mert a liba eredeti nyaka, a fejével együtt, ott trónolt a törzsökén.) Abba már beletörődtem, hogy az ilyen libák máj nélkül születnek, de hogy dupla szíve, dupla zúzája, pótnyaka legyen egyik-másik jószágnak, az már valóságos csoda! (Bár a mezőgazdasági gépek pótalkatrész ellátása lenne ilyen kitűnő!)

Vajon ki tenyészti ezeket a csodalibákat? Hogy egyem a zúzáját!

M. J.
Bp. V., Váci u. 61.

Az új edző

– Aztán becsülje meg magát, mester, mert akkora gólokat kapunk be, hogy szezon közben bontják fel a szerződését!

SZILANKOK

SZÍNHÁZ

A színház előcsarnokában olvasom: A SZÍNÉSZEK A TAPSOT CSAK AZ ELŐADÁS VÉGÉN KÖSZÖNIK MEG!

Értem. Így figyelmeztetnek arra, hogy el ne felejtsek tapsolni.

BÍRÓSÁGON

Védő: Felhívom a tisztelt bíróság figyelmét, hogy védencem rabiátus ember. A sikkasztást hirtelen felindulásában követte el.

ÉLETKÉP

Fiatal pár a félhomályos cukrászdában.

– Szeretsz?

– Nem. És te?

– Én sem.

– Akkor jó, mert nagyon nem bírom a bonyodalmas ügyeket.

Miután így mindent megbeszéltek: összecsókolóztak.

FŐPRÓBA

Egy férfi gyakorol a tükör előtt:

– Nincs szeme? Állat! Nem tud vigyázni! Mindjárt kap egy akkorát, hogy . . .

Elégedetten bólint. Ma kapta meg az autóvezetési jogosítványt.

ELLESETT PÁRBESZÉD

– Kikérem magamnak! Beszéljen velem több tisztelettel! Nem tudja, hogy kivel áll szemben?!

– Semmi beszélnivalónk egymással.

– Ez mégiscsak felháborító! Így viselkedik egy négygyermekes családapával, akit hazavárnak otthon?

– Azonnal álljon fel!

– Ha nem ad még egy féldecit, fekve maradok!

G. Sz.

Ínséges idők

ŐRÜLT FEJSZÉS, FIGYELEM!

Még Angliában is derültséget keltett az a mód, ahogyan a börtönéből megszökött „őrült fejszést", Frank Mitchellt üldözte a brit hadsereg egyik skót csapatteste. Az üldöző haderő előtt egy skót dudás haladt, s ezzel a sajátos hangszerrel külön is éreztette az őrült fejszéssel, hogy üldözés alatt áll.

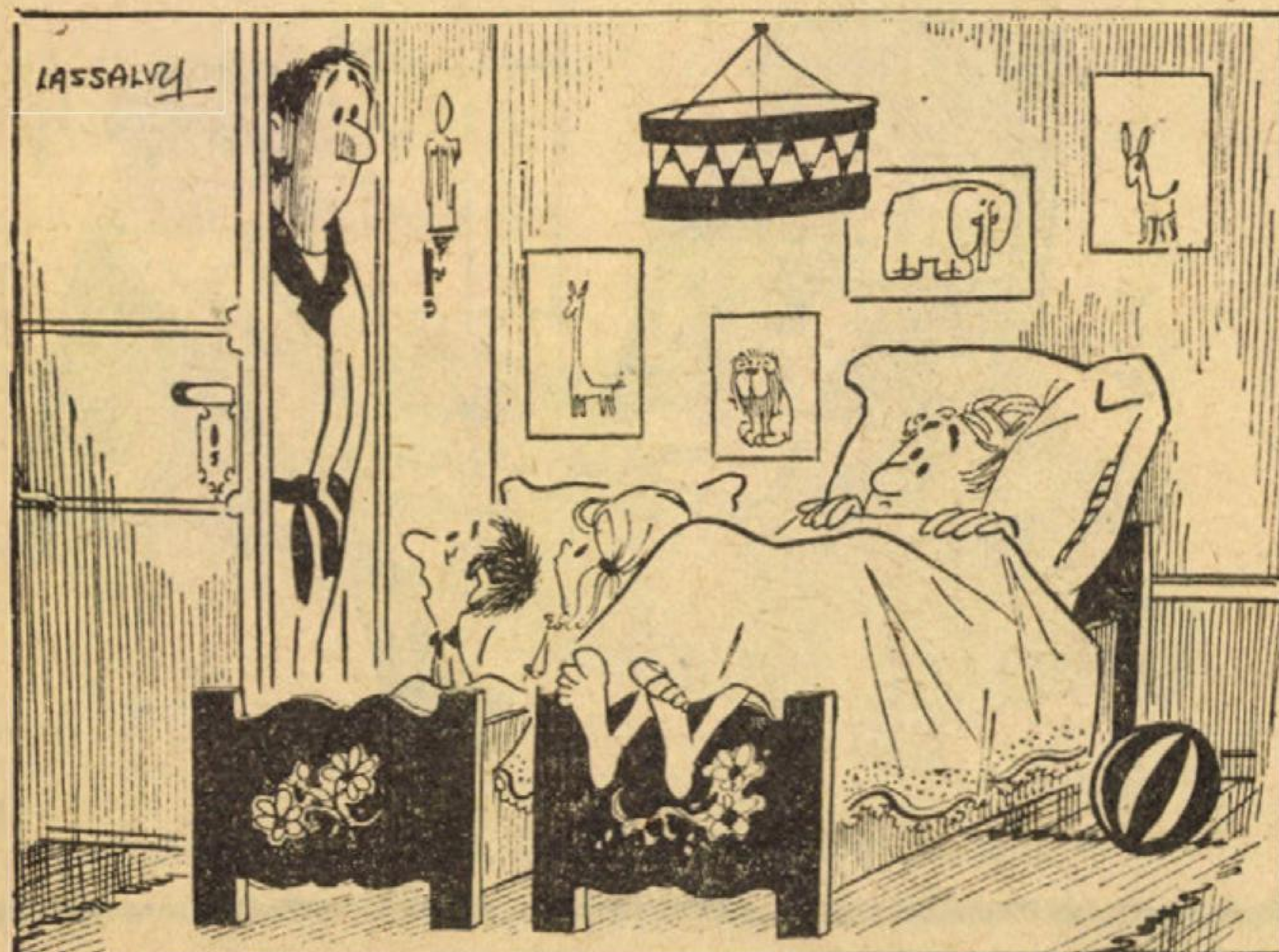
IMPORT HUMOR

GONDOS ATYA

(„Eulenspiegel", Berlin)

ESTI MESE

– A nagymama felolvasott egy mesét, és most nem mer visszamenni a szobájába.

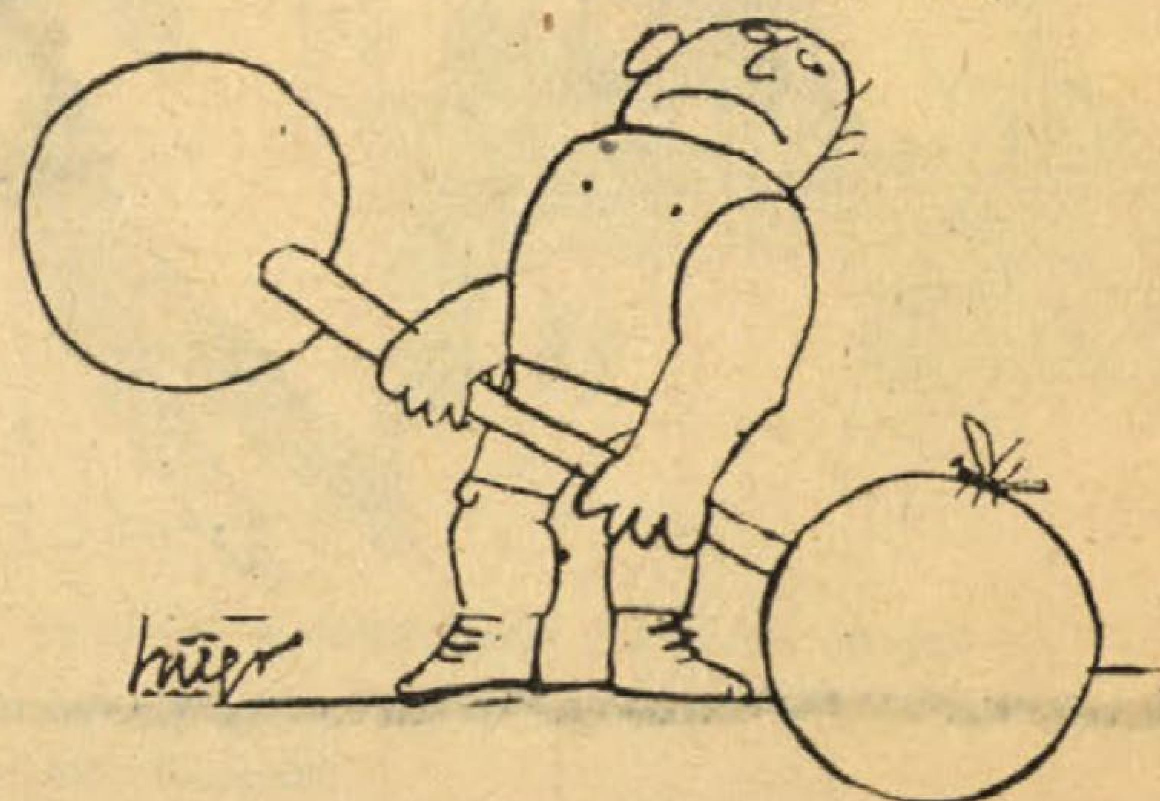
(„Ici Paris")

KRIMI

(„Le Rire", Párizs)

TÚLSÚLY

(„Sie und Er", Zürich)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

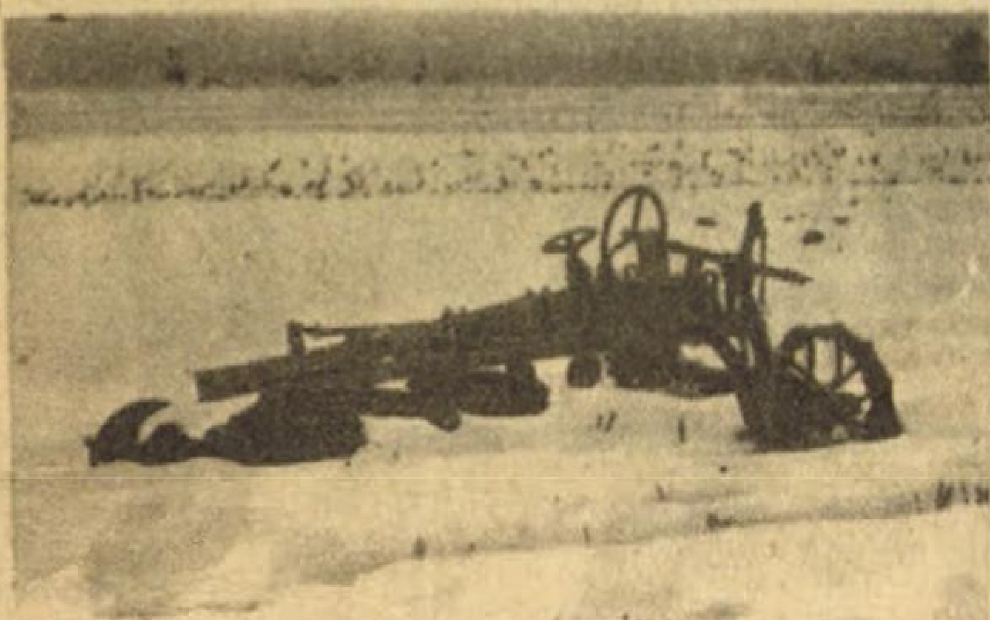
ÜTKÖZBEN LÁTTUK

1

Móricz Zsigmond nevét, és a „filmszínház" rangját viseli ez a kisújszállási épület. Nevéhez, rangjához azonban sehogy sem vág a külleme. Tudjuk, hogy a belbecs a fontos, de azért a külcsín sem utolsó . . .

2

Most folyik termelőszövetkezeteinkben is a leltározás. Ha valamelyik Szabolcs megyei, erdőháti téesznek hiánya lenne ekéből, Csegöld és Jánkmajtis között találhat egyet gazdátlanul, elhagyottan, amint azt mellékelt ábránk is mutatja. Csak siessenek, mielőtt még teljesen be nem lepi a hó!

(b—a)

Illés szekerén

– Induljunk, vagy megvárjuk a következőt?

Nemzetközi műsorcsere

– Kedves nézőink! A technikai szünetet átvette az Eurovízió és az Intervízió is . . .

EGYETEMI VIZSGÁK IDEJÉN

TRAGÉDIA

– Végem van! Női vizsgáztatóhoz kerültem . . .

IZGATOTT MAMA

– Türelem, asszonyom, a kedves fia még gondolkozik . . .

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.2680 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504